

မိုးကျော်သူ

ခွန်းလွန်ရသောသိုင်း

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝ ဂ် ဇာ င် : ဇ် ခွ န် : လွ န် က န် : ဝ

မိုးကျော်သူ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း

(ရတီယဗိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

BURMESE
CLASSIC
COM

ငယ်သူငယ်ချင်း

ထိုက်ယန်ဖြူ၏ ဈေးတန်းသည် အမြဲတစေလိုပင် ဈေး
ရောင်း ဈေးဝယ်များဖြင့် စည်ကားနေတတ်သည်။

ပေ့အင်းသည် လူအများနှင့်ရောနှောကာ တစ်နေရာဆီသို့
ဦးတည်၍သွားနေသည်။

သူမသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ မိမိသွားလိုသောနေရာ
ဆီသို့သာ အာရုံစိုက်၍ သွားနေသောကြောင့် နောက်ရောင်ခံလိုက်
လာနေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်အား သတိမပြုမိခဲ့ပါချေ။

ထိုလူရွယ်မှာ ထိန်စန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူက ပေ့အင်းအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ မိမိ၏ ငယ်သူ
ငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

သို့သော်...

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက လူမှား၍ခေါ်မိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မခေါ်ဝံ့ဘဲ ယခု ကဲ့သို့လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူက အတန်ကြာအောင် လျှောက်လာမိသောအခါ ရှေ့မှ သွားနေသောပေအင်းသည် မွေးရနံ့ ဂေဟာထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူက အလွန်အံ့သြသွားသည်။

ဤနေရာသည် ပျော်တော်ဆက် မိန်းကလေးများနေရာ သို့မဟုတ် ကြေးစားဂေဟာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ပေအင်းက ဤဂေဟာနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေပါသနည်း။

မည်သို့ဆိုစေ...

ယနေ့ ပေအင်းကို မတွေ့မချင်း မပြန်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ မွေး ရနံ့ ဂေဟာနှင့် မနီးမဝေးမှ စောင့်ကြည့်နေလေတော့သည်။

ပေအင်းသည် မွေးရနံ့ဂေဟာထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်မိသည် နှင့် ကြူးလျှံအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကြူးလျှံက သူမအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံး၍နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“ညီမလေးပေအင်းပါလား၊ လာ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုကြီးချင်းရဲ့ ကော နေကောင်းရဲ့လား”

ပေအင်းက ပြန်လည် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် မမရယ်၊ အစ်ကိုကတော့ ဘာတွေအလုပ် ရှုပ်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ တစ်ခါမကို မအားဘူး”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

ကြူးလျှံက သူမအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

သူမက ပေအင်း၏ရိုးစင်းလှသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ညီမလေး..မမပေးတဲ့ ဝတ်စုံကို ဘာဖြစ်လို့ မဝတ်တာလဲ ကွယ့်”

ပေအင်း၏မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြာသွားလေသည်။

“ဟာ..ကျွန်မ မဝတ်ရဲပါဘူး၊ ရှက်ပါတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ကြူးလျှံနှင့် ဘွားဘွားတို့က ရယ် မောလိုက်ကြသည်။

ကြူးလျှံက သူမအား နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်သည်။

“ပေအင်းရယ် မမပေးထားတဲ့အင်္ကျီဝတ်ပြီး မင်းအစ်ကို ကြီးကိုသာ ပြလိုက်ရင် သူက အရမ်းသဘောကျသွားမှာကွယ့် သိ လား”

ပေအင်း၏ရင်ထဲ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

သူမက ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်သည်။

“ဟာ..မမကလည်း ကျွန်မရှက်ပါတယ် ဆိုမှ ဒါပဲပြောနေ ရသလား”

ကြူးလျှံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ညီမလေးရယ် ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာလဲ၊ ညီမဟာ မငယ် တော့ဘူးနော်၊ တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာကွယ့်”

ပေအင်းမှာ သူမ၏စကားကြောင့် ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီရဲလာသည်။

❖ မိုးကျော်သူ

“ဟာ...မမကလည်း ဒါပဲပြောနေ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

ကြူးလျှံက သူမ အလွန်ရှက်နေမှန်းသိသဖြင့် ပြန်လည်
ချော့မော့လိုက်သည်။

“ကဲ...လာပါ ညီမရယ်၊ စောင်းတီးသင်ဖို့အချိန်တွေ ပျက်နေ
ပါဦးမယ်”

ထို့နောက်...

သူမက မေ့အင်းအား လက်ဆွဲကာ စောင်းတီးပညာသင်
ပေးရန် စောင်းခုံရှိရာ အတွင်းခန်းဆီသို့ ဝင်ကြလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

အံပေးအယူ

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းသည် ချင်းရီအား မြို့ပြင်ရှိ အိမ်အိုကြီး
တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ချင်းရီကလည်း စေတနာကောင်းသော သမားတော်တစ်
ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူခေါ်ဆောင်ရာသို့ မညည်းမညူလိုက်
ပါလာသည်။

ပေါင်ကျင်းက အိမ်အိုကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ တံခါး
စွက်နှစ်ခုကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့် အလွယ်တကူပင် ပွင့်
သွားခဲ့သည်။

ပေါင်ကျင်းက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အဒေါ်က အပြင်းဖျားနေတာ
ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်က မထနိုင်ပါဘူး”

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြကာ...

“သူက ဟောဟိုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပါတယ်”

ချင်းရီက သူညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ခြင်ထောင်ချထားသော ခုတင်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူက စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ထိုခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ပေါင်ကျင်းက သူ့အားကြည့်ကာ ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့် မနည်းပိတ်ထားရသည်။

ချင်းရီကမူ သူ့အားလှည့်မကြည့်ဘဲ ဆေးအိတ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

သူက ခုတင်နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သွေးကြောစမ်းရအောင် လက်ထုတ်လိုက်ပါ”

သူ၏စကားသံမဆုံးမီမှာပင် ခြင်ထောင်ကြားမှ လက်တစ်ဘက် ထွက်လာသည်။

အလွန်ဖြူဖွေးနူးညံ့၍ သွယ်လျလျ လက်တစ်ဘက်ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီက ထိုလက်ကလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ရှိ သွေးကြောနေရာကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သွေးကြောစမ်းကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ထိုအချိန်မှာပင်...

ယင်းဖြူဖွေးနူးညံ့လှသော လက်ကလေးသည် ချင်းရီ၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးကြောကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ချင်းရီ အံ့သြလွန်း၍ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူက ယင်းလက်ကလေး၏ ဖမ်းဆုပ်မှုကို ကြိုးစားရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်...

ထိုလက်ကလေးက နောက်ထပ်သွေးကြောတစ်ခုဆီသို့ ဖမ်းဆုပ်လာပြန်သည်။

ချင်းရီက အခြေအနေ မဟန်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ခြင်ထောင်ထဲမှ လက်ပိုင်ရှင်သည် မည်သည့်ဝေဒနာမျှ မခံစားရဘဲ မိမိကို ဖမ်းချုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ထိုနေရာမှ ခုန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

နောက်ကျသွားချေပြီ။

ခြင်ထောင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်လာပြီး သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ ကျန်လက်တစ်ဘက်မှ

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် သူ၏လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်သည်။
ချင်းရီမှာ အငိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။
“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အခုလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဖမ်းချုပ်လာသူက...

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦး”

ထိုအသံနှင့်အတူ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ဓားကမူ ချင်းရီ၏လည်ပင်းတွင် ထောက်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။

ချင်းရီက သူမအား မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်မြှင့်တက်သွားသည်။

သူက ထိုမိန်းကလေးမှာ မိုးနဂါးဂေဟာမှ သခင်မလေးထင်းမေဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဪ...မင်းကိုး”

ထင်းမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ချင်းရီက...

“ပေါင်ကျင်း”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထင်းမေက လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းထံ ဓားထောက်၍ခေါ်ဆောင်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မှန်မှန်ဖြေပါ၊ လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းဆိုတာ တစ်မြို့လုံးမှာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ပေါင်ကျင်းကလည်း ရင်ဘတ်ပုတ်ပြကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းဆိုတာ ထိုက်ယန်မြို့မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျား အဲဒီလိုလုပ်တာ ကျုပ်ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ရတယ် ထင်သလဲ”

ထင်းမေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ...လူရှုပ်ပေါင်ကျင်း၊ ရှင်တာဝန်ကျေပြီ၊ ဒါကြောင့် ရော့ရှင် အတွက် ဆုငွေ၊ ရှင်သွားနိုင်ပါပြီ”

သူမကပြောပြီး လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းဆီသို့ ငွေတုံးလေးများ ထည့်ထားသော အိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းက ထိုအိတ်ကလေးကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယခု...

အိမ်အိုကြီးထဲတွင် ထင်းမေနှင့်ချင်းရီတို့ နှစ်ဦးသာကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ထင်းမေက ချင်းရီအား ဓားဖြင့်ထောက်ထားရင်းမှ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

ချင်းရီက...

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောဖို့ အရေးကြီးလို့လာတာကောင်းပြီ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ကျုပ်ဟာ သမားတော်

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ယောက်ပါ”

ထင်းမေက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာစုံစမ်းတာလဲ”

ချင်းရှိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းအထင်လွဲနေပြီ၊ ငါဟာ သမားတော်တစ်ဦးပါ။ ငါ့ကို လူဆိုးလို့ မထင်ပါနဲ့”

သူက ထိုသို့ပြောရင်း ရုတ်တရက် မိမိလည်ပင်းတွင် ထောက်ထားသော ထင်းမေ၏ခါးကို လက်ချောင်းကလေးနှစ် ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ ကလန့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ထင်းမေ၏ခါးကိုထားသော လက်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွား ပြီး ခါးရိုးကိုလှုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ချင်းရှိက သူမ၏ခါးကို စားပွဲခုံပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ခန္ဓာ ကိုယ်အားလှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက် သည်။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ကျုပ်ကိုသတ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်မရှိရင် ကျုပ် ညီမလေးကို ဘယ်သူက ရှာဖွေကျွေးမွှာတဲ့လဲ”

ထင်းမေ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ရှင့်ကို မသတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခု တော့ရှိတယ်၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး အပြစ်တွေကို တောင်း ပန်ပါ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၅

ချင်းရှိက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရင် ကျုပ်သိက္ခာကျသွား မှာပေါ့၊ ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်က မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရင်ကော မင်းအတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာတဲ့လဲ”

သူက ထင်းမေအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နောက်ပြီး မင်းက ကျုပ်ကိုသေစေချင်နေတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျုပ်သေရင် မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ကျုပ်ကိုကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ထင်းမေက သူ၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှား သွားကာ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူမက ရှက်ကုံးရှက်ကုံးဖြင့်...

“အောင်မယ်၊ ရှင့်ကိုကြိုက်နေတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြော သလဲ”

ချင်းရှိက အေးဆေးသောလေသံဖြင့်...

“မင်း ကျုပ်ကိုမကြိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီးလိုက်ရှာရတာလဲ”

ထင်းမေက စကားမပြောဘဲ ပြုံးနေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

ချင်းရှိက သူမအား နားလည်စွာဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက် သည်။

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကဲပါလေ၊ ခဏလောက် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”
ထင်းမေသည် အလွန်မာနကြီးသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ချင်းရီပြောသော စကားမှန်သမျှ
ကို သူမ အလိုအလျှောက် လက်ခံနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ပြုံး၍ မျက်
လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေမိလေသည်။

ချင်းရီက သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ချက် အကဲခတ်
ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် သူမ၏နံဘေးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ထင်းမေ၏ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော
လက်ကိုင်ပဝါလေးက ပါသွားလေသည်။

ထင်းမေက မျက်လုံးဖွင့်ကာ သူ့အားကြည့်လိုက်၏။

သူမက မိမိခါးကြားထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါအား ချင်းရီလက်ထဲ
တွင် ကိုင်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ အံ့သြသွားလေသည်။

ချင်းရီက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး..

“ငါဟာ စောရလည်းလုပ်တတ်တယ်၊ အခု မင်းပစ္စည်းတစ်ခု
ငါရပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါသွားတော့မယ်”

သူကပြောရင်း ဆေးအိတ်ကိုလွယ်လျှက် အိမ်အိုကြီးထဲမှ
ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

ထင်းမေက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ချင်းရီက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ထင်းမေက ကျောက်စိမ်းပြားလေးတစ်ပြားကို မြှောက်ပြ
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ချင်းရီက ထိုကျောက်စိမ်းပြားလေးကို တွေ့မြင်လိုက်သော
အခါ အံ့သြသွားမိလေသည်။

“ဒါ..ဒါ..ကျုပ်ပစ္စည်းလေးပဲ”

သူကပြောရင်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထင်းမေက လျင်မြန်စွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲရှင်၊ ကျွန်မ မပေးဘဲမရဘူး”

ချင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ပြန်ယူလို့မရရင်လည်း လက်ဆောင်ပေး
လိုက်ပါတော့မယ်လေ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

ထင်းမေက ဟန့်တားလိုက်ပြန်သည်။

“ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်မရဲ့လက်ကိုင်ပဝါလေး ပြန်ပေးခဲ့ဦး
လေ”

ချင်းရီက...

“မင်းက လက်ဆောင်ပေးတာ မဟုတ်လား”

ထင်းမေက...

“အို..ကျွန်ကေ့ ရှင့်ကိုလက်ဆောင်ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ရှင် ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးကို လိုချင်ရင် ကျွန်မကို တစ်ခုခုပေးခဲ့လေ”

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“မင်း ကျုပ်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပြားလေးကို ယူထားပြီးပြီပဲ”

ထင်းမေက...

“အို...ဒါက ရှင့်ဘာသာ ကျွန်မကိုပေးခဲ့တာပဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို လိုချင်ရင် ရှင့်ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့လဲရမှာပေါ့”

ချင်းရီက...

“ကျုပ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မပါဘဲ”

ထင်းမေက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု မထားခဲ့ဘဲနဲ့ ရှင် ဒီကထွက်မသွားပါနဲ့၊ ရှင့်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူးဆိုရင် ဆေးအိတ်ကိုထားခဲ့ပါ”

ချင်းရီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်...ကျုပ်က ဒီဆေးအိတ်ကို မင်းဆီမှာထားခဲ့ရင် ဘာနဲ့ ထမင်းစားရမှာလဲ”

ထင်းမေက...

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ပစ္စည်းတစ်ခု မထားခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီက ထွက်မသွားရဘူး”

ချင်းရီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ...ယူပါတော့၊ ဆေးအိတ်ကို ထားခဲ့ပါတော့မယ်”

သူကပြောပြီး ဆေးအိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထင်းမေက သူ့အား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းက ပစ္စည်းတစ်ခု၊

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ကျုပ်က ပစ္စည်းနှစ်ခုနဲ့လဲရတာ မင်းပဲ အသာရပါတယ်လေ”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး ဆေးအိတ်ကို ထင်းမေလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထင်းမေ၏ လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုနမ်းရင်း နေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထင်းမေက မိမိ၏လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ချင်းရီကနမ်း၍ ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြန်ဆုံခြင်း

ထိန်စန်းသည် မွေးရနံ့ ဂေဟာရှေ့တွင်ရပ်၍ ပေအင်း ပြန်
လည်၍ထွက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်စားနေခြင်းမှာ အတော်လေး
ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်...

မွေးရနံ့ ဂေဟာဆီသို့ သွားရောက်ကာ တံခါးခေါက်လိုက်
သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်သွားပြီး သွားသွားအား တွေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

“ဒီအချိန် ဧည့်သည်လက်မခံဘူး”

သူမကပြောပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ထိန်စန်း ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွား...ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ချင်လို့ လာ
ခဲ့တာပါ”

သူက ထိုသို့ပြောရင်း တံခါးကိုလက်ဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
လေးပုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် တံခါးပြန်ပွင့်သွားကာ ဘွားဘွားက ဦးခေါင်း
ဖြူ၍ထွက်လာသည်။

ထိန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုရင်း...

“ကျွန်တော်ဟာ လူ့ရွပ်လူပွေ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊
သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ”

ဘွားဘွားက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်း တွေ့ချင်တဲ့
မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

ထိန်စန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ပေအင်းပါ”

“ပေအင်း ဟုတ်လား”

ဘွားဘွားက အံ့သြလွန်းသဖြင့် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ
သည်။

သူမက ထိန်စန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီးနောက်...

“မင်းက ပေအင်းနဲ့ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ”

ထိန်စန်းက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်...

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော်ဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကပါ ထိန်စန်းလို့ခေါ်ပါတယ်”
 ဘွားဘွားက လွန်လွန်ဂိုဏ်းဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်
 သောအခါ မျက်နှာ အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့သည်။
 သူမက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
 “ဝင်ခဲ့ပါ”
 ထိန်စန်းက သူမ၏ခွင့်ပြုချက်ကို ရလိုက်သည်နှင့် မွေးရန်
 ဂေဟာထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ဘွားဘွားသည် ထိန်စန်းအား ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်
 တစ်လုံးဆီသို့ ညွှန်ပြကာ နေရာပေးလိုက်သည်။
 “ခဏထိုင်ဦးနော်”
 သူမက ပြောပြီး အတွင်းခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
 အတွင်းခန်းထဲတွင် ပေအင်းက ကြူးလျှံသင်ပေးသော
 စောင်းတီးပညာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ပြန်လည်တီးခတ်ပြနေ
 သည်။

ကြူးလျှံက နံဘေးမှနေ၍ လိုအပ်သည်ကို ညွှန်ကြားပြသ
 နေသည်။

ဘွားဘွားက သူမ၏နံဘေးသို့ လျှောက်သွားပြီး တီးတိုး
 ပြောလိုက်သည်။

“ပေအင်း...မေမ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာလို့ ထွက်ကြည့်
 လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်ဦးနော်”

ပေအင်းက စောင်းတီးနေရာမှ မော့ပင်မကြည့်ဘဲ ခေါင်း
 ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကြူးလျှံနှင့်ဘွားဘွားတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် အခန်း
 ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိန်စန်းသည် မွေးရနံ့ ဂေဟာ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြူးလျှံနှင့်ဘွားဘွားတို့က အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘွားဘွားက ကြူးလျှံအား ပြောလိုက်သည်။

“ပေအင်းကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ သူပဲ”

ကြူးလျှံက ထိန်စန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ထိန်စန်းပါ”

ကြူးလျှံက ပြုံး၍ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဪ...ရှင်နာမည်က ထိန်စန်းလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူမက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီနေရာကို ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”

ထိန်စန်းက...

“ပေအင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

ကြူးလျှံက...

“ဒီနေရာမှာ ပေအင်းရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ထိန်စန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် လမ်းမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ကျွန်တော် ခွဲခွာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ လူမှားမှာစိုးလို့ ရုတ်တရက် မခေါ်ရတာပါ”

ကြူးလျှံက...

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ထိုင်ပါဦးရှင်”

ထိန်စန်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပေအင်းကို တွေ့ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အခုလို ဝင်လာခဲ့မိတာ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူက ထိုသို့ပြောရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဤသို့ကြိတ်၍ စဉ်းစားမိသည်။

“ပေအင်းဟာ ဘယ်လိုလုပ် ဒီဘဝမျိုးကို ရောက်သွားပါလိမ့်”

ကြူးလျှံက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူမက အလွန်ပါးနပ်ပြီး ဉာဏ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ထိန်စန်း၏ခံစားမှုကို နားလည်လိုက်သည်။

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်၊ ပေအင်း ဒီကိုလာတာဟာ စောင်းတီးသင်တာပါ။ ဒီမှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ၏စကားကြောင့် ထိန်စန်း၏ညှိုးနေသော မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

ကြူးလျှံက ဘွားဘွားအား ပေအင်းကိုသွားခေါ်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ဘွားဘွားက အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

တခဏအကြာ သူမက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

သူမ၏နောက်တွင် ပေအင်းပါလာသည်။

ကြူးလျှံက ပေအင်းအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ပေအင်း...ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ သူ ဘယ်သူလဲ သိလား”

သူက ထိန်စန်းအား ညွှန်ပြရင်းပြောသည်။

ပေအင်းက ထိန်စန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက သူမအား ပြီးပြလိုက်သည်။

“ပေအင်း...ငါ အစ်ကိုထိန်စန်းလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ပေအင်းက ယခုမှ သူ့အားမှတ်မိသွားသည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“အစ်ကို ထိန်စန်း”

သူမက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူမအနီးသို့ လျှောက်

သွားကာ လက်ကိုဆွဲ၍ တံခါးဝဆီသို့ခေါ်သွားသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

သူက ပေအင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

“ပေအင်းရယ် ဆယ်နှစ်လောက် မတွေ့ရတာနဲ့ နင်က

ဒီလောက်တောင်မှ ထွားပြီးလှလာလိုက်တာ”

သူ၏စကားကြောင့် ပေအင်းမှာ အနည်းငယ် ရက်သွားမိသည်။

သူမက ရက်လွန်းသဖြင့် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိန်စန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးဟန်ကျောင်းနဲ့ ချင်းရီတို့ကော နေကောင်း

ကြရဲ့လား”

ပေအင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ်”

ကြူးလျှံက သူမတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကဲ...ကဲ...ဒီနေ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ ပြန်ဆုံကြတဲ့နေ့ဆို

တော့ စောင်းတီး ဆက်မသင်ဘဲ နားလိုက်ကြတာပေါ့”

ပေအင်းနှင့်ထိန်စန်းတို့က သူမအား နှုတ်ဆက်ကာ ဂေဟာထဲမှ ထွက်လာကြလေတော့သည်။

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တောလမ်းကလေး...။

စိမ်းစိုသော တောလမ်းကလေးဖြစ်သည်။

သဘာဝအလျောက် ပွင့်ဖူးနေကြသော ရောင်စုံပန်းက
လေးများ၏ရနံ့သည် ကြိုင်သင်းနေ၏။ထိုအချိန်တွင် လေမတိုက်ဘဲ ချုံပုတ်တစ်ခုက အနည်းငယ်
လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ထိုချုံပုတ်နောက်ကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပုန်းကွယ်နေသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုလူကား လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပေါင်ကျင်းသည် ချုံပုတ်နောက်ကွယ်မှနေ၍ တောလမ်းက
လေးကို မမိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။သူ၏လက်ထဲတွင် တစ်တောင်သာသာရှိသော တုတ်ဟစ်
ချောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မကြာခင် ခြေသံသုသုကို ကြားရ၏။

ပေါင်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တောင့်တင်းသွားလေ
သည်။

သူသည် အသင့်အနေအထားဖြစ်သွားသည်။

ခဏအကြာမှာပင် တောလမ်းကလေးသို့ လူတစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။

ထိုလူကား ချင်းရီပင်ဖြစ်သည်။

ချင်းရီသည် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို နမ်းရှုံ့ရှင်း ပေါ့ပါး
သွက်လက်သော ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

ထိုစဉ်...

သူ၏ညာဘက်မှ ချုံပုတ်တစ်ခုသည် လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်
ရှားသွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ချင်းရီက မသိသောပြုံးလိုက်ပြီး မသိဟန်ဆောင်ကာ
ဆက်လျှောက်လာသည်။ထိုချုံပုတ်အား ဖြတ်ကျော်လိုက်ချိန်၌ ချုံပုတ်ထဲမှ ပေါင်
ကျင်းကခုန်ထွက်လာပြီး ချင်းရီအား တုတ်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝိုး”

ပေါင်ကျင်းက အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏ရိုက်ချက်သည် လေထဲ၌သာ လွဲချော်သွားလေသည်။

ချင်းရီက အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ပေါင်ကျင်း၏
တုတ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အားအနည်းငယ်ထည့်၍ ညှစ်လိုက်ရာ..

“အား”

ပေါင်ကျင်းသည် ရှုံ့မဲ့သွားပြီး လက်ထဲမှတုတ်လည်း မြေ
ပေါ်လွှတ်ကျသွားသည်။

“အား...လွတ်...လွတ်”

ချင်းရီက လွတ်မပေးဘဲ အနည်းငယ် ထပ်၍ညှစ်လိုက်
သည်။

ပေါင်ကျင်း နာကျင်စွာအော်လိုက်သည်။

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“အာ...လွတ်...အစ်ကိုကြီး တရားသဖြင့်လုပ်စမ်းပါဗျာ”

ချင်းရဲ့ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုချောင်းရိုက်တာကျတော့ တရားသလားကွ”

ပေါင်ကျင်း ညည်းတွားလိုက်၏။

“အာ...နာလှပြီဗျ”

ချင်းရဲ့ လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက နာကျင်သွားသောလက်ကို ကျန်လက်တစ်
ဘက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး...“အစ်ကိုက ကျုပ်ကိုတစ်ခါ ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကော
ကောင်းသလား”

ချင်းရဲ့ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး...

“ငါက ဒုက္ခပေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်တူနေလို့ ကံကောင်းလို့ မသေတာဘဲ”

“ဒါဆို မင်းက တကယ့်သူခိုးပေါ့”

ပေါင်ကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်တစ်ခေါက်က အစ်ကိုက ကျုပ်နာမည်ခိုး
ခဲ့တယ်၊ အခုတစ်ခါ ကျုပ်ကရိုက်တယ် ကျေပြီပေါ့”ချင်းရဲ့သည် ကလေးဆန်လှသော ပေါင်ကျင်း၏စကား
ကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“တွေးကြည့်ရင် ကျုပ်လည်း လူရှုပ်သူခိုး၊ အစ်ကိုကလည်း
လူရှုပ်သူခိုးပဲ၊ ပြီးတာတွေ ချေလိုက်ပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြရအောင်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ချင်းရဲ့သည် ပေါင်ကျင်း၏တောင်းဆိုမှုကို အလွယ်တကူပင်
သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ကဲ...ထိုင်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင် ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချ
လိုက်ကြသည်။

ချင်းရဲ့က...

“မင်းမှာ ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ရှိတယ်၊ အစ်ကို အခုဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

ချင်းရဲ့ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ငါက ဘာလို့ ဒုက္ခရောက်မှာလဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်းကလူတွေက အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးကြမှာဗျ”

ချင်းရဲ့က...

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အစ်ကိုက ထင်းမေကို ဝိုးပန်းနေတာကို သူတို့က မကျေ
နပ်ကြလို့ပေါ့ဗျ”

ချင်းရဲ့၏မျက်နှာ အနည်းငယ် နီမြန်းသွားသည်။

ပေါင်ကျင်းက ချင်းရဲ့အားကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီက စကားလွှဲလိုက်သည်။

“ထင်းလုံ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“အင်း သူကတော့ ထိုက်ယန်မြို့မှာ ရှိရှိသမျှ ဂေဟာတွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေ၊ အရက်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကို သူပိုင်တယ်လို့ လုပ်နေတာပဲ”

ချင်းရီ ခေါင်းအသာခါယမ်းပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ..”

“ညီအစ်ကိုလို ကျုပ်ကို သဘောထားနိုင်ပါတယ်”

ပေါင်ကျင်း၏မျက်နှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေတော့

သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

လမ်းပေါ်တွင် လူအများ သွားလာနေကြသည်။

ထိုသွားလာနေကြသော လူများထဲတွင် လူလင်နှင့်လုံမငယ် တို့လည်းပါဝင်နေသည်။

ထိုလူလင်နှင့် လုံမငယ်လေးတို့ကား ထိန်စန်းနှင့်ပေအင်း တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ပေအင်းက ထိန်စန်းအား သူမတို့နေထိုင်ရာဆေးဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိန်စန်းက သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အရာတစ်ခုကို ထုတ်ယူ ကာ ပေအင်းအားပြသလိုက်သည်။

အိတ်ကလေးတစ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။

ပေအင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သော အရိပ်အ ယောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်းသာမှုများလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပေအင်းသည် ထိန်စန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို့မှာ ဒီအိတ်ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား”

သူမအသံက အံ့သြဝမ်းသာနေဟန်ကို ဖုံးဖိမရခဲ့ပါချေ။

ထိန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအိတ်ကလေးကို အစ်ကို့ရဲ့ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲသိမ်းထားခဲ့ တာပါ”

ပေအင်း အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။

ထိန်စန်းက...

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ညီမတို့ ဒီမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ပေ့အင်းက...

“ညီမတို့ ဒီမှာ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဆေးကုသတဲ့အ
လုပ်လည်း လုပ်တယ်လေ”

ထိန်စန်းက..

“ညီမတို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညီမရယ်၊ ချင်းရီရယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကို
ကြီးဟန်ကျောင်းရယ်ပေါ့”ထိန်စန်း၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေ
သည်။

“အစ်ကို သူနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ”

အလွန်ဝမ်းသာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ပေ့အင်းက...

“အိမ်ရောက်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ ကဲ လာ ရှေ့နားဆိုရင်
ရောက်ပါပြီ”သူတို့သည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ
ဆေးဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

“ထိုင်ပါဦး”

ပေ့အင်းက ထိန်စန်းအား နေရာပေးလိုက်၏။

ထိန်စန်းက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီ...

“ချင်းရီကော”

ပေ့အင်းက...

“သူ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ဆေးသွားကုတာထင်တယ်”

ထိန်စန်းက...

“သူ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို အစ်ကို အရမ်း
သတိရတယ်”

ပေ့အင်း ပြုံးနေသည်။

ထိန်စန်းနှင့်ချင်းရီတို့၏ ငယ်ဘဝကို သူမလည်း သိရှိထား
သည် မဟုတ်ပါလား။ထိန်စန်းက ချင်းရီအား သတိရသည်ဆိုသည်ကို သူမ
ကောင်းစွာ ယုံကြည်ထားသည်။ထိန်စန်းက သူ့အကြောင်း အနည်းငယ်ပြောပြလိုက်လေ
သည်။“အစ်ကို ခွန်လွန်မှာ နေ့တိုင်း သိုင်းပညာသင်ကြားရတယ်၊
အခုတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ၊ ခွန်လွန်မှာ လက်မ၊ ထောင်နိုင်တဲ့အဆင့်
ရောက်ခဲ့ပါပြီ”ထိန်စန်းသည် ကြွားဝါတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေ့အင်းသိ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

၃၆ ❖ မိုးကျော်သု

ထိန်စန်း၏စကားကို ကြားဝါသည်ဟု မထင်ပါ။

သူမက ဝမ်းသာသွားပြီး..

“ညီမ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အစ်ကိုထိန်စန်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ အစ်ကိုက သိုင်းလောကမှာ ပထမပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိန်စန်းက ရှက်ပြီးပြီးလိုက်ပြီး..

“သိုင်းလောကရဲ့ ပထမဟော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အခု သိုင်းပညာကောင်းလာတာ မှန်ပေမယ့် အစ်ကိုထက် သိုင်းပညာသာ တဲ့လူတွေ ရှိပါသေးတယ်”

သူကပြောရင်း ဧည့်ခန်းအတွင်း ဝေကြည့်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်း ပြင်ဆင်ထားမှုက သပ်ရပ်ကောင်းမွန်၏။

ဆင်းဆင်းရဲရဲ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ပါချေ။

အတော်အသင့် ကြွယ်ဝသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

“ညီမတို့ အခြေအနေကောင်းနေပါလား”

ပေအင်းက...

“အစ်ကိုကြီး ဟန်ကျောင်းကြောင့်ပေါ့”

ထိန်စန်းက သတိရလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟန်ကျောင်း ဘယ်မှာလဲ၊ သူရှိတယ် မဟုတ်

လား”

ပေအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟန်ကျောင်းရေ”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၃၇

ပေအင်း၏ခေါ်သံကြောင့် ဂေဟာအနောက်ဘက်မှ ဟန်ကျောင်းထွက်လာသည်။

ဟန်ကျောင်းသည် ထိန်စန်းအား မမှတ်မိပါချေ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ထိန်စန်းသည် ကလေးငယ်သာသာဖြစ်သည်။

ယခု ကြုံနိုင်သော လူရွယ် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကျောင်းသည် ပေအင်းက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်ဟု ထင်သွားသည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ပေအင်း...မင်း ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လာတာလဲ”

ဟု အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိန်စန်းကမူ ဟန်ကျောင်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဟန်ကျောင်းအား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးဟန်ကျောင်းကို ကျွန်တော် ထိန်စန်းက ဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟန်ကျောင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ပေအင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သူက ထိန်စန်းလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဟန်ကျောင်း၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

“မင်းက ထိန်စန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟန်ကျောင်းသည် ထိန်စန်းအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပေအင်း လန့်သွားသည်။

ဟန်ကျောင်းသည် ထိန်စန်းအား မကျေနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေသည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

ပေအင်းက ဟန်ကျောင်းနှင့်ထိန်စန်းတို့၏အလယ်သို့ လျှောက်သွားကာ ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ...ထိုင်ကြပါဦး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

ဟန်ကျောင်းက ပေအင်း၏စကားကို ဂရုမစိုက်ပါချေ။

ထိန်စန်းအား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

သူ့အသံက အေးစက်နေ၏။

ထိန်စန်းက...

“ကျွန်တော်က မွေးရနံ့ဂေဟာကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေအင်းနဲ့တွေ့ဆုံပြီး အစ်ကိုကြီးတို့ကိုတွေ့ရအောင် လိုက်လာခဲ့တာပါ”

ဟန်ကျောင်း၏မျက်နှာ ပေအင်းဘက် လှည့်သွားသည်။

ပေအင်းအား ဒေါသအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မွေးရနံ့ဂေဟာက ဘယ်လိုဂေဟာမျိုးလဲဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

“သိရက်နဲ့ နင်ဘာကြောင့် ဒီမွေးရနံ့ဂေဟာကို သွားရတာလဲ၊ ဒီဂေဟာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွားသင့်တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား”

ဟန်ကျောင်းသည် ပေအင်းအား မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဆူပူမာန်မနေသည်။ ထိန်စန်းက မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ကိစ္စရှိလို့ သွားတာပါ”

ဟန်ကျောင်းက...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“စောင်းတီး သွားသင်တာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ပေအင်း နောက်ဘယ်တော့မှ မသွားရဘူး”

သူက ထိန်စန်းအားကြည့်ကာ...

“မင်း ထိုက်ယန်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့လူငယ်တစ်ဦး ဝင်လာခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ ဆရာအမိန့်ပေးတာကြောင့် လာစုံစမ်းတာပါ”

ထိန်စန်းလည်း သူ့အပေါ် လှိုက်လှဲမှုမရှိသော ဟန်ကျောင်းရှေ့တွင် ဆက်လက်မနေလိုတော့ပါ။

သူ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်ပါဦးမယ်”

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မထင်မှတ်သောသူ

ထိန်စန်းသည် ဆေးဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
 သူသည် လမ်းမပေါ်တွင် လူရှုပ်သဖြင့် လမ်းကြားမှဖြတ်
 ကာ သွားလေသည်။
 တစ်ခုသော လမ်းကြားအရောက်တွင် သူ၏ခြေလှမ်းများ
 တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။
 သူ၏အာရုံဝယ် ရန်သူဟူသောအသိ ဖြစ်ပေါ်လာသည်
 မဟုတ်ပါလား။
 သူက သတိထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 ထိုစဉ်...
 “ဟူး”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

လေတိုးသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာပြီး ထိန်စန်း
 အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ထိန်စန်းက ချက်ချင်းပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။
 ထိုလူရိပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုက လျင်မြန်လွန်းလှသည်။
 သူသာ သတိမရှိလျှင် ရှောင်တိမ်းရန် လွယ်မည်မဟုတ်ပါ
 ချေ။
 သူက တိုက်ခိုက်လာသူကို ကြည့်လိုက်သည်။
 ထိုလူသည် အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 မျက်နှာပေါ်တွင် ခေါင်းစွပ်တစ်ခု စွပ်ထားသောကြောင့်
 မျက်နှာကိုမူ မတွေ့ရချေ။
 ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည် သူ၏တိုက်ခိုက်မှု လွှဲချော်
 သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ ထပ်မံ
 တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။
 သူကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
 သည်။
 တခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့် ရင်ဆိုင်မိကြ
 သည်။
 ထိန်စန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျား တယ်သူလဲ”
 မျက်နှာဖုံးနှင့်လူက ပြန်မပြောပါ။
 ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 ထိန်စန်းလည်း မပေါ့ဆရဲပါချေ။

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ချက်ချင်းပင် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ခုခံပေးလိုက်၏။

“ခြမ်း”

“ခြမ်း”

ဓားသံများက ဆူညံသွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ ဓားပညာမှာ အဆင့်မြင့်လှ၏။

သို့သော်...

ထိန်စန်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ခုခံနိုင်ခဲ့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ အသုံးပြုသော ဓားကွက်များကိုကြည့်ရင်း ထိန်စန်း အံ့သြလာသည်။

ထိုလူ အသုံးပြုသော သိုင်းကွက်များသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းပညာပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိန်စန်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ ပညာတတ်နေတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

ထိန်စန်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပါ”

“ခွန်လွန်ပညာတတ်တိုင်း ခွန်လွန်ကလူ ဖြစ်ပါ့မလား”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူက ပြောရင်း ဓားကွက်ဆယ်ကွက်တိတိ ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူသည် ထိန်စန်းအား အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၄၃

သို့သော်...

ထိန်စန်းက တုန်ပြန်လိုက်သောအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြိုပျက်သွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ ရင်ထိတ်သွားကာ ထိန်စန်း၏တိုက်ခိုက်မှုအား အသံအသန်ပင် ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

ထိန်စန်းက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ယား”

“ခြမ်း”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ လက်ထဲမှဓားသည် ထိန်စန်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ထွက်ပြေးရန်ကြံလိုက်သည်။

သို့သော်...

ထိန်စန်း၏ဓားက သူ၏လည်မျိုအား လျှပ်တပြက် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက အဖြေမပေးပါချေ။

“ကောင်းပြီ”

ထိန်စန်း၏လက်က လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ ခေါင်းစွပ်မှာ ထိန်စန်း၏ဓားချက်

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြောင့် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ထိုအခါ...

ဖုံးကွယ်ထားသောမျက်နှာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာအားတွေ့လျှင် ထိန်စန်း၏မျက်လုံးအစုံ ပြူး

ကျယ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟန်ကျောင်း”

တအံ့တသြဖြင့်လည်း ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

သံသယ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ထိန်စန်းသည် အံ့သြမည်သက်ကာ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

ဟန်ကျောင်းကား အံ့ကြိတ်ထားသည်။

သူသည် ထိန်စန်းကို ရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတွက် အတော်ပင် ခံပြင်းနေမိသည်။

ထိန်စန်းက အတော်လေးကြာမှ...

“အစ်ကိုကြီး...ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

မယုံကြည်နိုင်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ဟန်ကျောင်းက...

“မင်း အနိုင်ရတယ်၊ အပိုစကားပြောနဲ့၊ ငါ့ကိုသတ်နေတာ”

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိန်စန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် သတ်ရမှာလဲ”

သူကပြောရင်း ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။

ဟန်ကျောင်းက...

“မင်း အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်းအခုလာတာ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ပဲ
မဟုတ်လား”

ထိန်စန်းက..

“အစ်ကိုကြီး အထင်လွဲနေပြီ”

ဟန်ကျောင်း တွေဝေသွားသည်။

သို့သော်...

ယုံကြည်စိတ် မရှိသေးချေ။

“ကျုပ်က ဘာအကြောင်းကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို သတ်ရမှာ

လဲ”

ဟန်ကျောင်း ရယ်မောရင်း..

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ခွန်လွန်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ငါ့ကိုရှင်းပစ်ချင်ကြတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

ထိန်စန်းက...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကိုသတ်ဖို့ ရောက်
လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံပါ”

ဟန်ကျောင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိန်စန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုခွန်လွန်က ထွက်လာတာဟာ ကျူးကျော်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ဝင်လာတဲ့ မျက်နှာဖုံးနဲ့လူငယ်ရဲ့ အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ပါ”

ဟန်ကျောင်း ငြိမ်နေ၏။

ထိန်စန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကိစ္စဖြစ်ပွားတုန်းက ကျုပ်အသက် ငယ်
ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှားအမှန်ကိုတော့ ကျုပ်ခွဲခြားတတ်ပါ
တယ်”

ဟန်ကျောင်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာရှောင်စု မတရားခံလိုက်ရတာကိုလည်း
ကျုပ်သိပါတယ်”

ဟန်ကျောင်းက...

“မင်းစကား ငါယုံရမှာလား”

ထိန်စန်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျုပ်ရယ်၊ ချင်းရီရယ်၊ အစ်ကိုကြီး
ရယ် သိပ်ခင်ကြတဲ့သူတွေပါ၊ နှစ်ပေါင်းအတော်လေးကြာခဲ့ပေမယ့်
ယနေ့အထိ အခင်အမင် မပျက်ခဲ့ပါဘူး”

ဟန်ကျောင်းကား ခေါင်းမာလှသူဖြစ်သည်။

သူက ခေါင်း အသာခါယမ်းပြီး..

“မင်းဘာပဲပြောပြော ငါတော့ မယုံသေးဘူး”

ထိန်စန်းက...

“ခက်ပါလား၊ ကျုပ် ထိန်စန်းဟာ မတရားတဲ့လူ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ပြဿနာကိုလည်း တစ်နေ့မှမမေ့ပါဘူး။

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်နေ့နေ့ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖော်ထုတ်မယ်လို့
လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

သူ၏စကားက လေးနက်ပြတ်သားလှ၏။

ဟန်ကျောင်းက ထိန်စန်းအား မျက်တောင်မခတ် အကဲ
ခတ်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိန်စန်း အမှန်တကယ် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက
အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့စကားကို ကျုပ်ယုံကြည်
လက်ခံလိုက်မယ်”

ထိန်စန်း ယခုမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဟန်ကျောင်းက...

“ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်း ချင်းရီနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အခုကိစ္စ
လုံးဝမပြောပါနဲ့”

ထိန်စန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ”

ဟန်ကျောင်းက မြေပေါ်ကျနေသော သူ၏ခါးကိုကောက်
ယူကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

“ခဏလောက် နေပါဦး”

ဟန်ကျောင်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၄၉

“မင်း ဘာပြောစရာကျန်သေးလဲ”

ထိန်စန်းက...

“အစ်ကိုကြီးဆီက အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“အကူအညီ ဟုတ်လား”

ဟန်ကျောင်း ပြန်လှည့်လာ၏။

ထိန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးတို့က ထိုက်ယန်မြို့မှာ အခြေချ
နေတယ်ဆိုတော့ ခွန်လွန်ကို ကျူးကျော်ဝင်လာတဲ့လူကို စုံစမ်းတဲ့
အခါ ပိုပြီးလွယ်ကူနိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ကူညီစုံစမ်းပေးဖို့
တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ထိန်စန်းက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သတင်းရရင် ရွှေကျား
တည်းခိုခန်းကို လာပြောပါ”

ဟန်ကျောင်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။

လမ်းကြားလေးအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှို့ဝှက်လူသတ်သမား

မွေးရနံ့ဂေဟာ...။

အလွန်သာယာငြိမ်ညောင်းလှသော ဂီတသံသည် ဂေဟာ
အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်နေသည်။

စောင်းသံပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်သာယာငြိမ်ညောင်းလှသော စောင်းသံသည် မွေးရ
နံ့ဂေဟာ၏ ခန်းမတစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခန်းမတစ်က စင်မြင့်ကလေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
စောင်းကို တီးခတ်နေ၏။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံသည် သူမ၏အသားအရေ
နှင့် အလွန်ပင် လိုက်ဖက်လှ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကား ကြူးလျှံပင်ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ခန်းမအတွင်း စားပွဲအတော်များများ ခင်းကျင်းထား၏။

စားပွဲတိုင်းလိုလိုပင် လူများပြည့်နေ၏။

အားလုံးသောလူများသည် ကြူးလျှံကို ငေးမောကြည့်နေ
ကြသည်။

ကြူးလျှံ၏စောင်းသံတွင် မိန်းမောသာယာနေကြ၏။

သူတို့သည် ကြူးလျှံ၏အလှနှင့် ကြူးလျှံ၏စောင်းလက်သံ
ကို ကြည့်ရှုနားဆင်ရန် ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကြူးလျှံသည် စောင်းကို တီးခတ်ရင်းမှ အခန်းမအတွင်း
မသိမသာ တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ရှိနေသော စင်မြင့်နှင့်အနီးဆုံး စားပွဲတွင်ထိုင်နေ
သောလူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးများက ထိုလူထံတွင် ကျရောက်သွား၏။

ထိုလူ၏လည်ပင်းတွင် မှဲ့တစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရိပ်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူကလည်း ကြူးလျှံအား သဘောကျနေပြီဖြစ်၍ မျက်
နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

ကြူးလျှံသည် သူမ၏အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ခေါင်းအသာ
ငုံကာ စောင်းကိုသာ ဆက်လက်တီးခတ်လိုက်၏။

ခဏကြာမှ သူမက လိုက်ကာအနီးတွင်ရပ်နေသော အ
ဘွားအိုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် မျက်ရည်များရစ်ဝံ့နေသည်ကို

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သတိပြုမိသူရှိမည် မထင်ပါချေ။

ပရိသတ်အပေါင်းသည် သာယာလှသော စောင်းသံတွင်
နစ်မျောနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

အဆိပ်အပင်တစ်ချောင်း ရုတ်တရက် လွင့်ပျံ့လာသည်
ကို မည်သူကမျှ မသိလိုက်ကြချေ။အဆိပ်အပ်သည် မဲ့နှင့်လူ၏လည်ပင်းသို့ ဦးတည်လွင့်ပျံ့
လာပြီးထိမှန်သွား၏။မဲ့နှင့်လူသည် ပိုးမွှားကိုက်သလို ခံစားရသဖြင့် လက်နှင့်
အသာပွတ်လိုက်ရာ အပ်ကလေးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား
သည်။သူသည် ကြူးလျှံ၏ရူပါရုံတွင် မိန်းမူးနေရာ ဘာကိုမျှ သတိ
မပြုနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။စောင်းတီးပွဲပြီးသွားလျှင် ကြူးလျှံနှင့်တွေ့ရန် နည်းလမ်း
များကိုတွေးတောနေမိသည်။

ထိုစဉ်...

စောင်းသံသည် တစ်စထက်တစ်စ တိုးလာသည်။

နောက်ဆုံး တိခန့် ရပ်သွားသည်။

ကြူးလျှံသည် ပရိသတ်များကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီး
နောက် အတွင်းခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ခန်းမအတွင်း
ပြန်လည်ဆူညံလာသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၅၃

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စောင်းသံဗျာ”

“ရုပ်ကကော မလှဘူးလား”

“ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ရလိုက်ချင်ပါရဲ့”

ပရိသတ်များ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသော
အသံများသည် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာ၏။ကြူးလျှံ၏ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။
ဧည့်သည်အချို့သည် ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွားကြသည်။ပြန်ထွက်လာသောလူများထဲတွင် မဲ့နှင့်လူလည်း အပါအ
ဝင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ငွေများများပြန်ယူပြီး မွေးရန်ဂေဟာသို့
နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရန် စိတ်ကူးထား၏။ထို့ကြောင့် သူက ဂေဟာအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်း
ထွက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ရင်ဝမှ တင်းကြပ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

အသက်ရှူ အလွန်ကြပ်သွားသည်။

ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးဝေလာသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး လမ်းမပေါ်သို့ အရပ်ကြီး

ပြတ်လဲကျသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ထိုလူကား လဲကျချိန်မှာပင် အသက်ပျောက်သွားလေတော့
သည်။

◆ ◆ ◆

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မမျှော်လင့်ဘဲ မွေးရနဲ့ ဂေဟာရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်သေ
ဆုံးသွားသည့်အတွက် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား၏။

အော်သံဟစ်သံများ ဆူညံသွားကြသည်။

ထိုစဉ်...

မွေးရနဲ့ ဂေဟာဘက်လာနေသော အာဏာသားလီဖန်တို့
လူစုက တွေ့မြင်သွားသည်။

“ဟေ့..မြန်မြန်လာကြစမ်း၊ ဟိုရှေ့မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ”

အာဏာသားလီဖန်သည် သူ၏ငယ်သားများအား အမိန့်
ပေးလိုက်ပြီး မွေးရနဲ့ ဂေဟာဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့၏။

မွေးရနဲ့ ဂေဟာရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လီဖန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူသည် အလောင်းအနီး ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်
စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

“အဆိပ်”

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်ခံပြင်းသော အရိပ်အယောင်
များထွက်ပေါ်လာသည်။

လူသတ်သမားများက သူ့အား ပြက်ရယ်ပြုနေသလို ခံစား
လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လီဖန်က အလောင်းအား သယ်ယူသွားရန် ငယ်သားများ
အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကျန်အာဏာသားများကို ဦးဆောင်ကာ မွေးရနဲ့ ဂေဟာအ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

မွေးရနဲ့ ဂေဟာအတွင်းဝယ် ဧည့်သည်များ မရှိတော့ချေ။

မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့်
ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အာဏာသားလီဖန် ဂေဟာထဲ ရောက်ရှိလာသောအခါ
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသော မိန်းကလေးများ ဟိုတစ်စုသည်တစ်
စု ရှိနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လီဖန်က အားလုံးကို တစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြူးလျံနှင့်အဘွားအိုတို့ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

လီဖန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အားလုံးနားထောင်၊ ကျုပ်က အာဏာသားမှူးလီဖန်ပဲ၊
ဒီဂေဟာထဲ လူသတ်သမားရှိကိုရှိရမယ်လို့ ကျုပ်သံသယရှိနေတယ်၊
အားလုံး ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ၊ တစ်ဦးချင်း စစ်ဆေးရမယ်”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးများ ပို၍ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

လီဖန်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး..

“ဟေ့..အားလုံးဖမ်းခဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အဘွားအိုသည် ချက်ချင်းပင် လီဖန်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
ပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“အာဏာသားလီ..စဉ်းစားပါဦးကွယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ မိန်းက

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လေးတွေပဲရှိတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် လူသတ်တရားခံရှိနိုင်မှာလဲ”
လီဗန် မဲ့လိုက်၏။

“လူသတ်မှုတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ မျက်စိရှေ့မှောက်တင်ဖြစ်
နေတာပဲ၊ ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဟေ့ အားလုံးသာ ဖမ်းခေါ်သွားကြ”

◆ ◆ ◆

အခန်းငယ်တစ်ခု...။

အလွန်ပင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှ၏။

အခန်းတွင်း ပြင်ဆင်ထားသော ပရိဘောဂများအရ မိန်းက
လေးတစ်ဦး၏ အခန်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။

မှန်ပေသည်။

ထိုအခန်းမှာ ထင်းမေ၏အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

ထင်းမေသည် ကျောက်စိမ်းပြားလေးကို ကြည့်နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာသည် ပြုံးစေ့ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်စိမ်းပြားကလေးကိုကြည့်ရင်း သူမနှင့်ချင်းရီတို့
တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူမသည် ချင်းရီကို သတိရမိသည့်အတွက် ရှက်ပြီးက
လေး ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၅၇

အခန်းတစ်ခု...။

သီးသန့်ခန်း ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်လင်းဝူ၏ သီးသန့်ခန်းပင် ဖြစ်သည်။

လင်းဝူသည် သီးသန့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ တွေးတောနေသည်။
ထိုစဉ်...

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

လင်းဝူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ချန်ချစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

စကားအဆုံးတွင် တံခါးပွင့်သွားပြီး ချန်ချစ် ဝင်ရောက်လာ
သည်။

လင်းဝူက...

“ချန်ချစ်...မင်းမှာ ပြောစရာရှိတယ်ထင်တယ်”

သူသည် ချန်ချစ်၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ကာ မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချန်ချစ်က အရှိအသေပြုလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ပြောပါ”

ချန်ချစ်က ဂိုဏ်းချုပ်လင်းဝူ၏ နားနားတိုးကပ်ကာ တီးတီး
ပြောလိုက်သည်။

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လင်းဝူ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဖြစ်အောင်လုပ်၊ ငါ ဆုငွေပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ချန်ချစ်က...

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်”

သူသည် လင်းဝူအား အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး သီးသန့်ခန်း
အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

လမ်းမပေါ်တွင် လူများ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ပေါင်ကျင်းသည် လူအများကြား တိုးဝှေ့သွားရင်း ဟိုဟို
သည်သည် ရှာဖွေနေ၏။

သူသည် လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမအတိုင်း ရှာဖွေရင်း ဖြိုပြင်အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိ
လာသည်။

သူက နောက်ပြန်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

လူတစ်ယောက် အလျင်အမြန် ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

ထိုလူရုပ် နီးလာတော့မှ ချင်းရှိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
ရသည်။

ချင်းရှိက ပေါင်ကျင်းအနီး ရောက်ရှိလာ၏။

ပေါင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီးကို လိုက်ရှာတာ နဲ့နေတာပဲ၊ မောတောင်မော
လာပြီ”

ဟု ဆီးကြိုကာ ပြောလိုက်သည်။

ချင်းရှိက...

“ငါကြားလို့ လိုက်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လား”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကိုကြီး လမ်းမှာမှူးပြီးလဲနေလို့ ကျုပ်က လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အခုလည်း ပေအင်းက အစ်ကို့ကိုလိုက်ရှာခိုင်းလို့ လိုက် ရှာနေတာ”

ပေါင်ကျင်းက ပြောရင်းနှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားအစ်ကို ဒီအတိုင်းသာ အရက်ကိုသောက်နေမယ် ဆိုရင်သေမှာပဲ”

သူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း..သူ့ရင်ထဲမှာ အတော်ခံစားနေရလို့သာ သောက်နေ တာပါဗျာ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ကဲ..အိမ်ကို မြန်မြန်သွားလိုက်ဦး”

ပြောရင်းမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် အကျီအိတ်ထဲမှ အိတ်ရုံ လေးတစ်ခုကိုထုတ်ကာ ပေးလိုက်၏။

“ဪ...ဒီမှာ ငွေလိုရင်ယူသွားပါ”

သူက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မလိုဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းငွေတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

ပေါင်ကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ငွေတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ငွေတွေပဲပေါ့”

ချင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“ဒီမှာ ပေါင်ကျင်း လောကမှာလူဆိုတာ အမှားရယ် အမှန်ရယ် ခွဲခြားနိုင်ရမယ်၊ အမှန်ကိုမြင်နိုင်ရတယ်”

ပေါင်ကျင်း မျက်နှာပိုးသပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ကျုပ် ပေါင်းမိကတည်းက အမှားအမှန်ဆိုတာ နားလည်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကိုတော့ ယုံပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်း တခြားကိစ္စရှိသေးလား”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ညကျရင် ငါ့ဆီလာခဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်”

ချင်းရီက မှာကြားလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက....

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်လာခဲ့ပါမယ်၊ အစ်ကို အိမ်ကိုသာ မြန်မြန် သွားလိုက်ပါဦး”

သူသည် ပေါင်ကျင်းအားနှုတ်ဆက်ကာ ထိုက်ယန်မြို့တွင်း သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ချင်းရီလည်း အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့လေတော့ သည်။

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဦးနှောက်ခြောက်ရသူ

သူဌေးကြီးထင်းလုံ၏ဂေဟာ...။

ဂေဟာအတွင်းမှ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်နေ၏။

အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ဂေဟာရှင်ထင်းလုံသည် ရှမ်းဖုံးတို့ နှင့်စကားပြောနေသည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“ညက ဂေဟာထဲမှာ ပြဿနာတက်ခဲ့ပါတယ် သခင်ကြီး”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာပြဿနာလဲ”

ရှမ်းဖုံးက...

“မျက်နှာဖုံးစွပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဂေဟာထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း ဝင်လာပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ထင်းလုံ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားပြီ...

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြတယ်၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရပါဘူး”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထင်းလုံက...

“သူတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

ရှမ်းဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး”

“မင်းတို့ ဖမ်းမထားဘူးလား”

ရှမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ...

“ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ထင်းလုံက ခပ်လောလော မေးလိုက်သည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အတော်ကလေး ထက်မြက်တာမို့ ဖမ်းလို့မမီခဲ့ပါဘူး”

ထင်းလုံမျက်နှာပေါ်တွင် စဉ်းစားတွေဝေဟန် ပေါ်လာ၏။

မေးစေ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ...

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“သူတို့မျက်နှာ မတွေ့ရပေမယ့် သူတို့ရဲ့သိုင်းပညာကို တော့ ကျွန်တော် အကဲခတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

ထင်းလုံ၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး”

ရှမ်းဖုံးက...

“ယောက်ျားဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ပညာကို အသုံးပြုသွားတာပါ”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခွန်လွန်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းမိနိုင်မယ့်ဆဲဆဲမှာ အမျိုးသမီးက ကယ်သွားတာပါ”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့သိုင်းပညာကကော”

ရှမ်းဖုံးက...

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ပြည်မက သိုင်းပညာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထင်းလုံက...

“နယ်ခြားသိုင်းပညာလို့ ဆိုချင်တာလား”

ရှမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ နယ်ခြား

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ဒေသက သိုင်းပညာတစ်မျိုးလို့ ကျွန်တော်ပြောရပါတယ်”

ထင်းလုံ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

ရှမ်းဖုံးအားကြည့်ကာ...

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဒီအမျိုးသမီးရဲ့သိုင်းပညာဟာ နယ်ခြားဒေသကဆိုရင်တော့ သတိထားရလိမ့်မယ်၊ ပေါဆလို့မဖြစ်ဘူး”

ရှမ်းဖုံး မငြင်းပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ထင်းလုံ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ရှမ်းဖုံး”

“အမိန့်ရှိပါ”

“အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထိုက်ယန်မြို့ကို လူမျိုးစုံ ရောက်လာကြတယ်၊ သိုင်းသမားပေါင်းစုံ ရောက်လာကြတယ်၊ အားလုံးက ငါတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ ငါတို့ဂေဟာကို လာကြမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ထင်းလုံ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဂေဟာကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်သလို ထွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ပြရမယ်၊ မင်းတို့အားလုံး သတိထားဖို့လိုမယ်”

ရှမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဂေဟာလုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါမယ်”

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့ဂေဟာကို သိုင်းလောကသားတွေ ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက်နေရင် သိုင်းလောကထဲမှာ ကျုပ်တို့အလွန်ကို သိက္ခာကျသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ”

“အမိန့်အတိုင်းပါ သခင်ကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ သွားနိုင်ပြီ”

ရှမ်းဖုံးသည် ဂေဟာရှင်ထင်းလုံအား အရှိအသေပြုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထင်းလုံသည် ရှမ်းဖုံးထွက်သွားတော့မှ ရှမ်းဖုံး တင်ပြခဲ့သည်များကို စဉ်းစားတွေးတောလိုက်၏။

“အင်း...ရှမ်းဖုံးပြောတဲ့အတိုင်း ဒီအမျိုးသမီးရဲ့သိုင်းပညာဟာ ပြည်မက မဟုတ်ဘဲ နယ်ခြားဒေသကဆိုတော့”

သူက မေးစေ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးနောက်...

“သဲကန္တာရကများလား”

ထိုအတွေး ဝင်လာသောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး၊ အင်း ထိုက်ယန်တစ်မြို့လုံးမှာ အပ်ကျတာကအစ ငါမသိတာမရှိဘူး၊ အမျိုးသမီး သိုင်းသမား ဘယ်မှာ ပုန်းအောင်းနေလို့ရမှာလဲ”

“နေဦး ဟုတ်ပြီ၊ သူမဟာ ထိုက်ယန်မြို့မှာရှိနေတယ်ဆို

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

ရင် လူမသိအောင် ဘယ်မှာနေမလဲ၊ ဘယ်မှာပုန်းမလဲ၊ စဉ်းစားစမ်း”

ထင်းလုံ၏မျက်ခုံးမွေးများ ကွေးညွတ်၍ နဖူးကြောများပင် ရှုံ့နေအောင် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ဘယ်မှာ ပုန်းနေတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိပြီ၊ သေချာအောင် သွားကြည့်ရမယ်”

သူ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ယုတန်ဆေးဆိုင်...။

ဆေးလာဝယ်သူများနှင့်ပေအင်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

သူမရှေ့သို့ အရိပ်တစ်ရိပ် ကျရောက်လာသည်။

ပေအင်းက မေ့မကြည့်ဘဲ..

“ဘာဆေး အလိုရှိပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော်...

တုန့်ပြန်စကားသံ မကြားရပါ။

ပေအင်းက စိတ်မရှည်ဘဲ...

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ မြန်မြန်ပြော”

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူမက အော်ဟစ်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။
သူမရှေ့ ရပ်နေသူ၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ
လျှာတစ်လစ်ဖြစ်သွား၏။
ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး..
“အာဇာနည်ကြီးပါလား၊ ဘာကိစ္စများလဲရှင်”
အာဇာနည်လီဖန်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး..
“ချင်းရီ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြန်လာပြီလား”
ပေ့အင်းက...
“မလာသေးပါဘူး၊ သူဆေးကုဖို့ ထွက်သွားပါတယ်”
လီဖန်က...
“ကောင်းပြီ၊ သူပြန်လာရင် သေသေချာချာ ပြောပြ၊ ငါ့ဆီ
လာတွေ့ခိုင်း၊ ကြားလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
ပေ့အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

ထိုအချိန်တွင်...
ချင်းရီသည် ဆေးဆိုင်သို့ ပြန်လာနေ၏။
သူသည် လူကြားထဲ တိုးဝှေ့ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။
သူက ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်နေရာ လူတစ်ဦးကိုရှောင်
ပြီး ကျော်အဖြတ်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် ပခုံးချင်းဝင်တိုက်မိသွား
သည်။
“ဝုန်း”
နှစ်ယောက်စလုံး ယိုင်ထွက်သွားသည်။
ချင်းရီသည် ဝင်တိုက်မိသောသူကို တွေ့သောအခါ မျက်
လုံးပြူးသွားရသည်။
“ဟင်..အာဇာနည်လီ”
မှန်ပေသည်။
သူ ဝင်တိုက်မိသောလူမှာ အာဇာနည်လီဖန်ပင်ဖြစ်
သည်။
အာဇာနည်လီဖန်သည် ချင်းရီအား တွေ့လိုက်သည်နှင့်...
“ဪ...ချင်းရီ၊ မင်းကိုး”
သူက ချင်းရီအား ရိုက်ချလိုက်သည်။
“မလုပ်ပါနဲ့”
ချင်းရီက ရှောင်တိမ်းကာ အော်လိုက်၏။
သို့သော်...
လီဖန်က ဆက်တိုက်ပင် တိုက်ခိုက်လာသည်။
ချင်းရီသည် လူအများကြားမှ ပတ်ပြေးကာ ရှောင်တိမ်း

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

“မင်း မပြေးနဲ့”

လီဖန်ကလည်း အော်ငေါက်ရင်း ချင်းရီအား တရကြမ်းပင်
လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုများသည် ချင်းရီအား ထိမှန်ခါနီးမှ ကပ်
၍ကပ်၍ လွှဲချော်နေရသဖြင့် လီဖန်မှာ အလွန်ပင် ခံပြင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်းရီက..

“အမယ်လေး..ကြောက်ပါပြီဗျ”

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း ဈေးသည်များ
ကြားမှပတ်ကာ ပြေးလိုက်၏။

အာဏာသားလီက နောက်မှအလိုက်တွင် ဈေးသည်များ
လမ်းသွားလမ်းလာများက လမ်းပေါ်စုရုံးကာ မသိမသာ ပိတ်ဆို့
ထားလိုက်ကြသည်။

လီဖန်မှာ ထိုလူစုအား တွန်းဖယ်နေရသဖြင့် ချင်းရီနောက်
သို့ မလိုက်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့်...

ချင်းရီမှာ လွတ်မြောက်သွားရလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

အကူအညီ

ည...။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆေးဆိုင်အတွင်း၌မူ မီးလင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ဆေးဆိုင်တံခါးမှာ ပိတ်ထားပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

လူရိပ်တစ်ရိပ်က ဆေးဆိုင်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်

လာသည်။

ထိုလူရိပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်
ပြီးမှ ဆေးဆိုင်တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ပေ့အင်း၏အသံ ထွက်လာသည်။

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လူရိပ်က...

“ပေါင်ကျင်းပါ”

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် ပေါင်ကျင်းက အထဲသို့ လျင်မြန်စွာ
ဝင်လိုက်သည်။

ပေ့အင်းက...

“မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုချင်းရိမ္မာထားလို့ သူ့ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ပေ့အင်းက...

“မီးဖိုဆောင်ဘက်မှာ ထင်တယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် ဆေးဆိုင်အနောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုဆောင်သို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။

“ချင်းရီး..အစ်ကိုချင်းရီး”

ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

မီးဖိုဆောင်အတွင်း၌ ဟန်ကျောင်းနှင့်ချင်းရီးတို့ ရှိနေကြ
သည်။

ခေါ်သံကြားသောအခါ ဟန်ကျောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်
သွားပြီး..

“ဘယ်သူလဲ”

ချင်းရီးက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပေါင်ကျင်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို လာရှာ
တာပါ”

ဟန်ကျောင်းက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အထဲကို ဝင်ခဲ့”

ပေါင်ကျင်းက မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်လာ၏။

ဟန်ကျောင်းက ပေါင်ကျင်းအား အကဲခတ်သော မျက်လုံး
များဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

ချင်းရီးက...

“အစ်ကိုကြီး သူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပေါင်ကျင်းပါ။
ပေါင်ကျင်း..သူကတော့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီး ဟန်ကျောင်းလို့ခေါ်
တယ်”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ချင်းရီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“မရှိပါဘူး၊ သူက လာလည်တာပါ”

ဟန်ကျောင်းသည် မယုံကြည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ချင်း
ရီးနှင့်ပေါင်ကျင်းတို့အား ကြည့်လိုက်သည်။

ချင်းရီးက ပေါင်ကျင်းနှင့်အတူ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။

၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လောသောအခါ ပေါင်ကျင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ခင်ဗျားအစ်ကိုကြီးက ကြောက်စရာကြီး”

ချင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ငါတို့ကို လူလားမြောက် လာတဲ့အထိ ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုငါတို့အားလုံး လေး စားရုံသေရမယ်ကွ”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ပြောရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်..

“အစ်ကိုချင်းရီနဲ့ အာဇာနည်သားလီတို့ တွေ့ကြသေးတယ်ဆို ဟုတ်လား”

ချင်းရီက...

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမှာ ငါကသူနဲ့မှသွားပြီး ဝင်တိုက်မိတာ ကွ၊ သူက ငါ့ကိုအတင်းလိုက်ဖမ်းတော့တာပဲ၊ ဒီတော့ တစ်လမ်း လုံးမှာရှိတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေက အာဇာနည်သားလီ ဖမ်းမရအောင် ငါ့ဘက်က ကူညီပေးကြတာပါပဲ၊ ဟား ဟား ဟား”

ပေါင်ကျင်းလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူကမေးလိုက်၏။

“အစ်ကို ကျုပ်ကိုမှာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ချင်းရီက...

“ငါ အကူအညီတစ်ခုလိုနေတယ်၊ မင်းလုပ်ပုံပါမလား”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

ပေါင်ကျင်းက...

“ကျုပ် မလုပ်ဝံ့တာ မရှိသလောက်ပဲ၊ ပြောပါ ဘယ်လို ကူညီရမလဲ”

ချင်းရီက...

“ကောင်းပြီ၊ သေချာနားထောင်”

သူသည် ပေါင်ကျင်းအား လုပ်ရမည့်ကိစ္စအား တီးတိုးပြော လိုက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့...

သာယာသောညနေခင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူများသွားလာနေကြ၏။

ထိုက်ယန်မြို့သည် အလွန်စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ် သည်။

မည်သည့်အချိန်ကြည့်ကြည့် လမ်းမပေါ်တွင် လူများသွား လာနေကြသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

မွေးရနံ့.ဂေဟာသည်လည်း ဖွင့်လှစ်ထားပြီဖြစ်သည်။

မွေးရနံ့.ဂေဟာသို့ စည်သည်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အဖိုးတန်အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော သူဌေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုသူဌေးကား ပေါင်ကျင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် သူဌေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝတ်စားလိုက်သည်နှင့် ရုပ်ပင်
သိပ်ဖျက်စရာမလိုအောင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ခန်းမထဲတွင် ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော စောင်းသံက ထွက်
ပေါ်နေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် စင်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် စောင်းကို
တီးခတ်နေသည်။

ပေါင်ကျင်းသည် ခန်းမထဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူက လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ကာ ဟန်ပါပါနှင့် ရှေ့
ဆုံးစားပွဲသို့ လျှောက်သွားကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် မွေးရန်ဂေဟာမှ အတွားအိုအား လက်ယပ်ခေါ်
လိုက်သည်။

အတွားအိုသည် သူဌေးတစ်ဦးအားတွေ့သည်နှင့် သဘော
ကျသွားသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ၊ သူဌေးလေး”

ဟု ရိုရိုသေသေ မေးလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“ကျုပ်က စောင်းလက်သံနားထောင်ဖို့ ရောက်လာတာ”

အတွားအိုက...

“အခုလည်း တီးခတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

“သူ မဟုတ်ဘူး”

အတွားအိုက...

“ဪ..ကြူးလျှံလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

အတွားအိုက...

“သူ အခုပဲလာပြီး တီးခတ်ဖျော်ဖြေပြတော့မှာပါ၊ ခဏ

လေးစောင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“သူ့ရဲ့ လက်သံဟာ အလွန်ကိုနားထောင်လို့ကောင်းတယ်

လို့ ကျုပ်ကြားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အတွားအိုက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပေါင်ကျင်းက...

“ကျုပ်က သူ့ရဲ့ဂီတသံကို ဒါပထမဆုံး လာနားဆင်တာပါ”

“ဟုတ်လား”

အတွားအိုက အံ့သြဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်အတွက် ထူးခြားသွားအောင် ကျုပ်စာစစ်

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက်ထဲပဲ သူ့ရဲ့ဂီတသံကို နားထောင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘွားအို မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး..

“သူဌေးလေး ဆိုလိုတာက”

နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

ပေါင်ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အဘွားအိုအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါ။ ဒါမှ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ နားထောင်ခွင့်ရမယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ဟင်”

အဘွားအို မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

ပေါင်ကျင်းကိုလည်း လူထူးဆန်းတစ်ယောက်အလား

ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ...ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

အဘွားအိုအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘွားအို သက်ပြင်းချကာ...

“သူတို့တွေကလည်း ကြူးလျှံရဲ့ စောင်းလက်သံကို နားဆင် ခံစားဖို့ ရောက်လာတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“ကျုပ်က အများနဲ့ရောပြီး နားထောင်ရမှာလားဗျ။ ကျုပ် ကသူဌေးဆိုတာ မှတ်ထား၊ ငွေဘယ်လောက်လို့ချင်လဲ၊ ပြော”

သူက အသံမာမာဖြင့် ဟောကလိုက်သည်။

အဘွားအို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမက လေသံကိုနှိမ့်၍...

“ညှော်သည်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်..”

သူမက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ...

ပေါင်ကျင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေ သည်။

သူက အဘွားအိုအားကြည့်ကာ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားက ငွေများများ မလိုချင်ဘူးကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း အများနဲ့နားထောင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆံပင်ကို အသာသပ်တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

အဘွားအိုသည် ပေါင်ကျင်း၏လည်ပင်းမှမဲ့ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများ တောက်ပသွားသည်။

ချက်ချင်းပင်...

“ခဏလေးနေပါဦး၊ သူဌေးလေး”

ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေသော ပေါင်ကျင်းအား ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ပေါင်ကျင်း ပြန်လှည့်ကာ...

“ကျုပ်ပြောတာ လက်ခံပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အဘွားအို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

သူမက ဧည့်သည်များအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦး၊ တခြားဧည့်သည်တွေကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပြီး ဖြစ်အောင်ကြိုးစားစီစဉ်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ပေါင်ကျင်း ကျိတ်ပြီးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟန်တစ်ခွဲသားနှင့် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်လည် ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ခန်းမအတွင်း ဆူညံနေ၏။

ပရိသတ်များ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ”

“ကျုပ်တို့က တကူးတက အချိန်ပေးပြီးလာရတာ”

“ကြူးလို့ရဲ့ လက်သံကို နားထောင်ဖို့ အပင်ပန်းခံပြီးလာခဲ့ရတာ”

“အခုလိုပွဲဖျက်လိုက်တာ ကောင်းသလား”

အဘွားအိုအား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြစ်တင်ဝေဖန်ကြသည်။

အဘွားအိုက ပရိသတ်များအား အနူးအညွတ်ပင် တောင်းပန်နေ၏။

“ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ဒီကနေ့ ကြူးလို့မိန်းကလေး နေထိုင်မကောင်းလို့ မဖျော်ဖြေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရှင်”

အဘွားအိုက ဧည့်သည်ပရိသတ်များ ကျေနပ်အောင် လှည့်ပတ်တောင်းပန်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး...

ပရိသတ်များက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မကျေမနပ်ပြောဆိုကြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အဘွားအိုက ခန်းမတံခါးအား ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပေါင်ကျင်းထံ လျှောက်လာကာ...

“အမယ်လေး၊ မောလိုက်တာ၊ ကဲ သူဌေးလေးထောင်”

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ကျုပ်စီစဉ်လိုက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလာ၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့”

ပေါင်ကျင်း ရယ်လိုက်သည်။

သူက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့်...

“စိတ်ချ၊ ဒီည ခင်ဗျားလည်း မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေးရ

အောင် ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်”

ဟု မက်လုံးပေးလိုက်၏။

အဘွားအို၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ကဲ...သူဌေးလေး ဒီမှာပဲထိုင်စောင့်နေပါ။ ကြူးလျှံ ခဏကြာရင် လာပြီးတီးခတ်ဖျော်ဖြေပါလိမ့်မယ်”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မွေးရနံ့ ဂေဟာအတွင်းသို့ လူရိပ်တစ်ခုက တိတ်တဆိတ် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလူသည် မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ထား၏။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်ပင် ညင်သာပေါ့ပါးလှသည်။

သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် မည်သူကမျှ

ထိုလူရိပ်အား သတိမပြုမိကြပါချေ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

ပေါင်ကျင်းသည် ထိုင်နေရင်းမှ ပျင်းလာသည်။

ထိုစဉ်...

အတွင်းခန်းလိုက်ကာ လှုပ်ရှားသွားသည်။

မကြာမီပင် အတွင်းခန်းမှ အဘွားအိုနှင့် မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ထွက်လာသည်။

ပေါင်ကျင်း မျက်လုံးများက ထိုမိန်းကလေးထံကျရောက်သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အတော်ပင်လှပသည်။

ကြူးလျှံပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သိရှိနားလည်လိုက်သည်။

ကြူးလျှံက ပေါင်ကျင်းအား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“အခုလို ကြွရောက်ချီးမြှင့်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ပေါင်ကျင်းသည် ကြူးလျှံ၏အလှတွင် ယစ်မူးကာ ငေးမောနေ၏။

ကြူးလျှံ၏စကားသံသည်လည်း ဂီတသံစဉ်တစ်ခုလို အလွန်ချိုမြိန်လှသည်ဟု ထင်မိသည်။

အဘွားအိုက...

“ကြူးလျှံရှေး...ဒီသူဌေးလေးက မင်းရဲ့စောင်းလက်သံကို နားဆင်ခံစားဖို့ ရောက်လာတာကွယ့်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ပေါင်ကျင်း သတိဝင်လာသည်။

သူက ပြီးလိုက်ပြီ...

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မိန်းကလေးရဲ့ စောင်းလက်သံဟာ ထိုက်ယန်မှာ အလွန်
ကိုကျော်ကြားလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နားဆင်ခံစားကြည့်ဖို့ ရောက်
လာတာပါဗျာ”

ကြူးလျှံက အလွန်လှပသော အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်
ပြီး...

“သူဌေးလေး ဘာများနားဆင်လိုပါသလဲရှင်”

ပေါင်ကျင်းသည် ဂီတဝါသနာပါသူ မဟုတ်ပါ။

မည်သည့်သီချင်းမှလည်း နားမထောင်ဖူးပါ။

ကိုယ်တိုင်လည်း သီချင်းတစ်ပုဒ် မဆိုထားနှင့် တစ်ဝက်ပင်
ရသည့်သီချင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“မိန်းကလေး တီးချင်တဲ့သီချင်းသာ တီးပါ၊ ကျုပ်နားဆင်
ပါမယ်”

ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။

ကြူးလျှံက စင်မြင့်ကလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

စောင်းကို အသာအယာ တို့ထိကစားလိုက်သည်။

သာယာပျော့ပျောင်းသော စောင်းသံထွက်ပေါ်လာလေ-
သည်။

သွယ်လျသော ကြူးလျှံ၏လက်ချောင်းကလေးများက
စောင်းကြိုးများပေါ် ပြေးလွှားသွားသည်။

နားဝင်ချိုသောတေးသွားတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပေါင်ကျင်းသည် အလွန်သာယာလှသော တေးသွားကို

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

ခံစားရင်း ကြူးလျှံ၏အလှတွင် ယစ်မူးမိန်းမောနေမိသည်။

ကြူးလျှံသည် စောင်းကိုတီးခတ်ရင်းမှ ပေါင်ကျင်းအား
တစ်ချက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပေါင်ကျင်း၏လည်ပင်းတွင် မှဲ့တစ်လုံး ထင်ရှားစွာရှိနေ၏။

ကြူးလျှံ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်ရှိ ချိုမြသောအပြုံးသည် တမုဟုတ်ချင်း
နာကျင်ကြေကွဲသော အပြုံးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူမ၏လက်သည် စောင်းကို တီးခတ်နေရင်းမှ မသိမသာ
ကလေး လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဝှစ်”

တိုးညှင်းသောလေတိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အပ်ကလေးတစ်ချောင်းသည် လျင်မြန်လှသော အရှိန်အ-
ဟုန်ဖြင့် ပေါင်ကျင်းထံ ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ပစ်မှတ်

ပေါင်ကျင်းသည် ကြူးလျှံအား ငေးမောကြည့်နေ၏။
သူ့ထံသို့ အပ်တစ်ချောင်း လွင့်ပျံ့လာသည်ကို လုံးဝ သတိ
မထားမိပါချေ။
ထိုစဉ်မှာပင်...
“ဟူး”
လူရိပ်တစ်ခုသည် လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။
ထိုလူရိပ်သည် ပေါင်ကျင်းရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး ပစ်လွင့်
လာသောအပ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ညှပ်ကာ ဖမ်းယူလိုက်သည်။
ထိုအခါမှပင် ပေါင်ကျင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။
သူ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ အသက်ဘေးမှ လွတ်
မြောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။
ကြူးလျှံ၏မျက်နှာ တင်းမာနေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသူအား ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာ
ဖုံးစွပ်တစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကြူးလျှံက...
“ရှင် ဘယ်သူလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်း သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထံ
ကျရောက်သွားသည်။
“မလုပ်နဲ့”
မျက်နှာဖုံးစွပ်ကပြောရင်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်
သည်။
ကြူးလျှံ ပို၍ဒေါသသွားသည်။ သူမက အလွတ်မပေးဘဲ
လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူက ပွတ်ကာသိကာပင် ရှောင်တိမ်း
သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှောင်တိမ်းရင်းမှ ထိတ်လန့်နေသော ပေါင်
ကျင်းအားဆွဲကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။
“မပြေးနဲ့”
ကြူးလျှံက ဟန့်တားလိုက်သည်။
သူမ ပြေးလိုက်သွားသော်လည်း မမီတော့ပါချေ။
“တောက်”
ကြူးလျှံ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
တော့သည်။

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပေါင်ကျင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူတို့သည် မွေးရန်.ဂေဟာထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းရောက်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူက သူ၏မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်သည်။

ထိုသူကား ချင်းရီပင်ဖြစ်သည်။

ပေါင်ကျင်းက...

“အစ်ကိုကြီး...ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့အလုပ်က တကယ့်ကို အန္တရာယ်များပါလား”

သူက ကျောချမ်းမပြေသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ချင်းရီက မသိကျိုးကျွံပြုကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။

ပေါင်ကျင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“သူက ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အစ်ကိုချင်းရီ သိနေတယ်မဟုတ်လားဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချင်းရီ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အင်း...သူက လည်ပင်းမှာ မှဲ့ပါတဲ့လူတွေကိုပဲ သတ်လေ့ရှိတာဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့ ခိုင်းခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့လည်ပင်းမှာမှဲ့တုတ်ပဲခိုင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

ပေါင်ကျင်းက လည်ပင်းမှ မှဲ့တုကိုဖြုတ်ကာ...

“တစ်ခုခုသာ လွှဲချော်သွားရင် ကျုပ်တော့ ကိစ္စပြတ်လောက်ပြီ”

ချင်းရီ ရယ်မောကာ...

“ငါက မင်းသေအောင်မလုပ်ခိုင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းနောက်မှာ ငါရှိနေတာပဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ထားပါတော့ သူမကိုကြည့်ရတာ လူဆိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ချင်းရီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

ခဏနေမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရားပေါ်လာအောင် ကျုပ်စုံစမ်းမယ်”

ဟု အလေးအနက် ပြောလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အိမ်ကလေးတစ်လုံးအတွင်းမှ သိုင်းဆရာဖန်ကြူး ထွက်လာသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပေးထားသော အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကြေးစားမယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဖန်ကြူးက ထိုကြေးစားမယ်အား နှစ်ခြိုက်သဘောကျသဖြင့် ငွေပေးပြီး တစ်လတာ နားခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဖန်ကြူး၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

မျက်နှာလည်း တင်းမာသွားသည်။

အကြောင်းမှာ အိမ်ရှေ့သစ်ပင်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို စားနှင့်စိုက်ကာ ကပ်ထားသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

ဖန်ကြူးက စာရွက်ကို ဖြုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“သေလိမ့်မယ်”

ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“တောက်”

ဖန်ကြူးက ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ လင်းဝူလက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါနဲ့တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် တစ်ချက်ကြိုးဝါးပြီးနောက် ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ထင်းလုံသည် ထိုက်ယန်မြို့တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် သာမန်အဝတ်ဖြင့် ထိုက်ယန်မြို့ထဲ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်းလုံသည် လမ်းမအတိုင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ၏။ သူ့အားကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည့်ဟန်ရှိသည်။

မှန်ပေသည်။

သူသည် နယ်ခြားဒေသမှ အမျိုးသမီး ပုန်းအောင်းနိုင်မည့်နေရာကို မှန်းဆရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ...

ထင်းလုံသည် ဂေဟာတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“မွေးရနံ့၊ ဂေဟာ”

ဂေဟာအမည်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ထင်းလုံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီဂေဟာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထင်းလုံက အသံထွက်အောင် ရေရွတ်ပြီးနောက် မွေးရနံ့၊ ဂေဟာအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့သည်။

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နေ့လည်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

မွေးရန် ဂေဟာအတွင်း၌ ဧည့်သည် မရှိသေးပါ။

ဂေဟာအတွင်းမှ ငြိမ့်ညောင်းသော စောင်းသံထွက်ပေါ်နေသည်။

ကြူးလျှံက စောင်းကို အသာအယာ ဟီးခတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကြူးလျှံက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မွေးရန် ဂေဟာမှ အတွားအိုသည် လူတစ်ဦးကိုခေါ်ဆောင် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြူးလျှံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

ထိုလူ၏စူးရှသော မျက်လုံးနှင့် ပေါ့ပါးသောကိုယ်ဟန်တို့ကို သတိပြုမိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကြူးလျှံက စောင်းတီးခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နေရာမှထကာ ဦးညွှတ်ဂါရဝဖြု ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ထိုလူကား သူဌေးကြီးထင်းလုံပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းလုံသည် ကြူးလျှံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်သံဗျာ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

ကြူးလျှံအဖို့ ဤကဲ့သို့ ချီးကျူးစကားများကို နေ့တစ်နေ့ကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ထင်းလုံ ဆက်ပြောလိုက်သော စကားကိုကြားလျှင် သူမအနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

ထင်းလုံက...

“ဒီသီချင်းဟာ ပျံလွှားတစ်ကောင် သီချင်းပဲ၊ ကျုပ် လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်သွားရင်း ဒီတေးသံကိုကြားလိုက်တော့ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကြူးလျှံက...

“ရှင်က စာပေဂီတကို သိရှိနားလည်ထားတာကိုး”

ထင်းလုံက...

“ဒီသီချင်းဟာ အတော်ခက်ခဲတယ်၊ အခု ကျုပ်ရဲ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒီလိုထူးချွန်တဲ့ဂီတပညာရှင်နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကြူးလျှံက...

“ကျွန်မလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ထင်းလုံက...

“ဒီသီချင်းဟာ စာသားခိုင်ခံ့လှပတယ်၊ အဓိပ္ပါယ်လည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စာသားဘယ်လောက်ကောင်း

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်း တီးခတ်တဲ့ပညာ မကောင်းရင် ဘယ်လိုမှ အရသာပေါ်
အောင် ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကြူးလွှဲ ငြိမ်နေ၏။

ထင်းလုံက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် ဒီသီချင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားဖူးပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ် စောင်းလက်သံကြားလိုက်ရတော့မှ ဒီသီ
ချင်းရဲ့ရသာကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားရတော့တယ်”

ကြူးလွှဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ထင်းလုံက...

“တကယ်ပါ၊ ကျုပ် ဒီနှစ်အတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့တယ်၊
ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့စောင်းသံကို အခုမှကြားဖူးပေမယ့် နတ်စောင်းသံလို
ခံစားရတယ်”

ကြူးလွှဲ ပြုံးကာ...

“ရှင်တင်စားတာ ပိုလွန်းနေပြီထင်တယ်”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှေးပညာရှိတွေ ဆိုမိန့်ခဲ့တဲ့စကားရှိတယ်၊ စောင်းတီးခတ်
သံဟာ လူတစ်ဦးရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ခွဲခြားဖော်ပြနေတယ်”

ကြူးလွှဲက...

“ရှင်ဟာ စာပေဂီတပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတ
အလွန်ပြည့်စုံတဲ့လူပါပဲရှင်”

ဟု ပြန်လည်ချီးကျူးပြောဆိုသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

“ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ”

ကြူးလွှဲက...

“ဘာများလဲရှင်”

“ဒီသီချင်းသံဟာ အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ သံကန္တာရမှာရှိတဲ့လူ
တွေသာ ဒီလိုရသပေါ်လွင်အောင် တီးခတ်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ်သိရှိ
ထားတယ်၊ မိန်းကလေးက ဒီသီချင်းကို ဘယ်လိုတီးခတ်နိုင်ခဲ့သလဲ”

ထင်းလုံက အချက်ကျကျ မေးလာသည်။

ကြူးလွှဲ မဖြေနိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

သူမက ထင်းလုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် ဗဟုသုတပြည့်စုံ၏။

သိုင်းပညာကောင်းသလို အတွေ့အကြုံလည်း အလွန်ရင့်
ကျက်သည်။

သတိထားရမည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိလိုက်
လေသည်။

ကြူးလွှဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချရင်း...

“ကျွန်မက ဒီသီချင်းကို တီးခတ်ပေမယ့်ဒီသီချင်းအကြောင်း
ရှင်လောက်မသိတာ အမှန်ပါပဲ၊ ကြားဖူးတာကို မှတ်သားပြီး တီး
ခတ်တာပါ၊ ရှင်ရဲ့ပြည့်စုံလှတဲ့ ဗဟုသုတကို ချီးကျူးပါတယ်ရှင်”

သူမက ငါး၍ပြောလိုက်၏။

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကြူးလွှဲ တီးခတ်သော စောင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

စောင်းကို လက်ဝါးနှင့် အသာပွတ်သပ်လိုက်သည်။

ကြူးလျှံသည် ထင်းလုံ၏လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားကာ အကဲခတ်နေသည်။

ထင်းလုံက...

“စောင်းကို သစ်သားအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြုလုပ်တတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစောင်းဟာ တိဗက်မှာပေါက်တဲ့ သစ်ပင်နဲ့ပြုလုပ်ထားတာဖြစ်တယ်။ ဒီသစ်ပင်မှာလည်း အလယ်ပိုင်းနဲ့ပြုလုပ်မှသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်။ အခု ဒီစောင်းဟာ ဒီအင်္ဂါရပ်တွေ အပြည့်အစုံရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူး”

ကြူးလျှံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဉာဏ်ကောင်းကာ ဗဟုသုတပြည့်စုံလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ကြူးလျှံက....

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက လူတစ်ဦးပါ။ မိဘတွေမရှိတဲ့နောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ လေလွင့်ရာလျှောက်သွားခဲ့ရတယ်”

ထင်းလုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခု မိန်းကလေး စောင်းတီးနေတဲ့ဂေဟာက ဘယ်လိုဂေဟာမျိုးလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကြူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

“သိပါတယ်ရှင်”

ထင်းလုံက သူမအား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မိန်းကလေး စောင်းတီးခတ်ရာမှာ သတိပြုရမယ့်အချက်တွေရှိတယ်။ အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ လက်သံကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့ အလီးအနံ့များများစားရတယ်။ အမွှေးနံ့သာ ထုံကြိုင်နေရမှာကွယ်”

ကြူးလျှံက ထင်းလုံအား အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“အခုလို စောင်းအကြောင်း ဗဟုသုတ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိထားတဲ့လူနဲ့ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်ရဲ့နာမည်ကို သိခွင့်ရှိမလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်က ထင်းလုံပါ”

ကြူးလျှံ အံ့သြသွားပြီးမှ...

“ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံပြီး ကျော်ကြားလှတဲ့ သူဌေးကြီးထင်းလုံကို ကျွန်မ ဂါရဝပြုပါတယ်”

သူမက ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကျွန်မ သူဌေးကြီးကို စောင်းတီးခတ်ပြရတော့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်းလုံ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မလိုတော့ဘူး၊ ကျုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကြူးလျှံက...

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သူမက အခန်းဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ထင်းလုံက အခန်းဝရောက်မှ...

“မိန်းကလေးကို ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါ

တယ်”

ကြူးလျှံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားကာ...

“ဘာများလဲရှင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်ရဲ့အိမ်ဂေဟာကို လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်”

ကြူးလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီနယ်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးလှတဲ့ သူဌေးရဲ့ဂေဟာကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်၊ မကြာခင် လာလည်ပါ့မယ်ရှင်”

သူမက ထင်းလုံ၏ဖိတ်ကြားချက်အား လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

အဘွားအိုသည် ထင်းလုံအား မွေးရန် ဂေဟာ အပြင်အထိ လိုက်လံပို့ပြီးမှ အထဲပြန်ဝင်လာ၏။

ထိုအခါ...

ကြူးလျှံမှာ စဉ်းစားတွေးတောနေသည်ကို တွေ့ရလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက...

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကြူးလျှံက...

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့စောင်းသံကို နားဆင်ဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လာစုံစမ်းတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘွားအိုက...

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်အတိုင်း မသွားသင့်ဘူးထင်တယ်”

ကြူးလျှံ အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မသွားရင် အထင်သေးခံရလိမ့်မယ်၊ ကျားပေါက်ကလေး လိုချင်ရင် ကျားဂူထဲတော့ ဝင်ရမှာပဲ”

အဘွားအို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံသည် ဂေဟာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“သခင်ကြီး ဒီနေ့ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဟု ဆီးကြိုမေးလိုက်သည်။

ထင်းလုံက အသာပြုံး၍...

“မွေးရနဲ့ ဂေဟာကို”

“ဟင်”

ရှမ်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။

ကြေးစားဂေဟာသို့ ထင်းလုံသည် အဘယ်ကြောင့် တကူး

တက သွားရသနည်း။

ရှမ်းဖုံး တွေးရင်းသတိရလာ၏။

“ဒါဆို ကြူးလျှံကို တွေ့ခဲ့မှာပေါ့”

ထင်းလုံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ဟယ်၊ ကြူးလျှံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နယ်နယ်ရရ

မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ရှမ်းဖုံးက...

“ဒါဆို တစ်နေ့ညက ဂေဟာထဲဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ

သူများဖြစ်နေမလား”

ထင်းလုံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ရုပ်ရည် နေထိုင်ပြောဆိုပုံ

အဆင့်အတန်းရှိတယ်၊ ကြေးစားမယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူက

ကြေးစားဂေဟာမှာ နေထိုင်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ရှမ်းဖုံးက...

“ဒါဆို သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ရမလား”

ထင်းလုံ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ သူ့ကိုဒီလာဖို့ဖိတ်ကြားထားတယ်၊ သူမကြာခင် လာမှာသေချာတယ်၊ မင်းတို့ အသင့်ရှိပါစေ”

“ဖိတ်ချပါ သခင်ကြီး”

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ” မကြာခင် ငါ့ရအောင်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြမယ်”

◆ ◆ ◆

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဂေဟာအတွင်း..

အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် စားသောက်ဖွယ်
ရာများကို ဗန်းတစ်ခုတွင်ထည့်ကာ သယ်ဆောင်လာသည်။အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် ထင်းမေ၏အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး
စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

ထင်းမေက...

“ဖေဖေကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက...

“စောစောက ကြူးလျှံရှိတဲ့ မွေးရနံ့ ဂေဟာကို ထွက်သွား
တယ်”

ထင်းမေ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး..

“ဘာလို့ ဒီလိုနေရာကို သွားရတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး သခင်မလေး”

ထင်းမေ နှုတ်ခမ်းစူးသွားသည်။

သူမသည် ခြေဆောင့်နင်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ချင်းရှိသည် မွေးရနံ့ ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ကြူးလျှံနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်သည်။

ကြူးလျှံက...

“ရှင်ကိစ္စရှိလို့လား၊ စောင်းနားထောင်မလို့လား”

ချင်းရှိက...

“ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ အခု ဒီမှာဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကိစ္စပါ”

ကြူးလျှံက...

“အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ချင်းရှိက...

“မိန်းကလေး လူသတ်သမား ပေါ်ထွက်နေတယ်လေ”

သူကပြောရင်း ကြူးလျှံအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ကြူးလျှံ အမူအရာက တည်ငြိမ်လှသည်။

ချင်းရှိက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားဟာ မွေးရနံ့ ဂေဟာက ထွက်ပေါ်နေတာ
ပဲ၊ ကျုပ် မသင်္ကာတဲ့အတွက် ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပေါင်ကျင်းကို မှဲ့တုတ်
ပြီး လာစမ်းသပ်ခဲ့တယ်”

“ဟင်”

ကြူးလျှံမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ချင်းရှိက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် အပ်နှစ်ချောင်းရှိနေ၏။

ချင်းရှိက...

“အပ်တစ်ချောင်းက အလောင်းကနေရခဲ့တာ၊ ရောက်အပ်

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ချောင်းက ပေါင်ကျင်းကိုပစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့လက်ချက်ပဲလေ”

ကြူးလွှဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည် ချင်းရီပင်ဖြစ်သည်ဟု နားလည်သွားသည်။

သူမ မည်သို့မျှ ငြင်းကွယ်၍မရတော့ချေ။

သူမအကြောင်း ချင်းရီ သိရှိသွားပြီမဟုတ်ပါလား။

ကြူးလွှဲ မဲ့လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့လက်ချက်ပဲ၊ ကံ ရှင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟု အေးစက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ချင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လူသတ်တရားခံ ဘယ်သူဆိုတာ သိရလို့ တော်ပါပြီ”

ကြူးလွှဲ အံ့သြသွားသည်။

ချင်းရီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို စောင်းသင်ဖို့ ပေအင်းကို မလွှတ်တော့ဘူး”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ခဏနေပါဦး”

ကြူးလွှဲက ကပ္ပာကယာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ချင်းရီက လှည့်မကြည့်ပါ။

အဆိပ်အပန်နှစ်ချောင်းကို ထားခဲ့ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဖန်ကြူးသည် အချိန်မှန်ပင် ငှားရမ်းထားသော မိန်းကလေး၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သွေးညှိနဲ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

ဖန်ကြူး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ရန်သူကို ရှာဖွေလိုက်၏။

အိမ်ကလေးထဲတွင် ရန်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သူငှားရမ်းထားသော ကြေးစားမယ်ကို သတိရကာ ရှာဖွေလိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းတွင်းဝယ် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဖန်ကြူး ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

“တောက်...ဒါဟာ လင်းဝူလက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဖန်ကြူး စိတ်ထိန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ချက်ချင်းပင် လင်းဝူနှင့်စာရင်းရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လင်းဝူ၏အိမ်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒုန်း...ဒုန်း”

ဖန်ကြူးက တံခါးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ပုတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“တံခါးဖွင့်စမ်း”

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် ဖန်ကြူးက အိမ်ထဲ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး...

“လင်းဝူ ဘယ်မှာလဲ”

အိမ်ဖော်က...

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“သူ ဘယ်သွားလဲ”

“သူဌေးထင်းလုံဂေဟာကို သွားပါတယ်”

ဖန်ကြူး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူသည် အိမ်ဖော်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ လာရင်ပြောလိုက်စမ်း၊ စာရင်းရှင်းဖို့ ငါရောက် လာတယ်လို့”

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အိမ်ထဲမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ထွက်ခွာသွား၏။

ဖန်ကြူး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် အိမ်၏အတွင်း ခန်းမှ လင်းဝူက ကောက်ကျစ်သောအပြုံးနှင့် ထွက်လာတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

မွေးရနံ့.ဂေဟာ...။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မွေးရနံ့.ဂေဟာ ပိတ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

မီးမှာလည်း ငြိမ်းသတ်ထားလေသည်။

ကြူးလျှံသည် သူမ၏အခန်းတွင်း၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော ကျနေ၏။

သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မက်နေခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခု...။

သဲကန္တာရထဲတွင် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူတစ်ဦး၊ အဘိုးအိုတစ်ဦးတို့ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ကြူးလျှံ၏ဖခင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကြူးလျှံမှာ ကလေးငယ်ဘဝသာရှိသေးသည်။

သူမသည် ထတ်လန်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲကိုငေးကြည့်နေ၏။

သူမဖခင်၏ သိုင်းပညာ မညံ့ပါ။

သို့သော်...

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုက ပို၍သာလွန်ထက်မြက်လှ သည်။

သူမ ဖခင်မှာ တစ်စထက်တစ်စ အရေးနိမ့်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍မြန် ဆန်ပြင်းထန်လာသည်။

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပို၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လာသည်။

သူမသည် ဖခင်မရုံးနိမ့်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းခဲ့၏။

သို့သော်...

သူမ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

မကြာမီပင်...

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ခါးချက်က သူမဖခင်အား ခုတ်ချမိသွား
လေတော့သည်။

“အား”

ကျယ်လောင်စူးရှသော အော်ဟစ်သံနက်ကြီး သွေးပျက်
ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရုတ်တရက်...

“ဖေဖေ”

ကြူးလွှဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း အိပ်ပျော်ရာ
မှ နိုးလာသည်။

သူမ၏မျက်နှာ ဖြူရော်နေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် တ
ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဖေဖေရယ်”

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။

မွေးရန်၊ ဂေဟာ အဘွားအို ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိလာပြီး
ကြူးလွှဲအား ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ကြင်နာသောလေသံဖြင့်...

“သခင်မလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိပ်မက်ဆိုး မက်ပြန်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကြူးလွှဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူမ အံ့ကြိတ်ကာ ထလိုက်၏။

အဘွားအိုက...

“သခင်မလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကြူးလွှဲက...

“ချင်းရီဆီသွားမယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မအကြောင်းစုံ ရှင်းပြမယ်”

အဘွားအိုက...

“မသွားနဲ့”

ကြူးလွှဲက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး သခင်မလေးရယ်”

ယခုမှ ညသန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်နေသည်ကို ကြူးလွှဲ သတိ
ရသွားလေသည်။ အဘွားအို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“နောက်မှသွားပါ သခင်မလေး၊ ကဲ ကဲ ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး”

ကြူးလွှဲ စောဒက မတက်တော့ပါချေ။

◆ ◆ ◆

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အကြောင်းချင်းရာ

လမ်းမအတိုင်း လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေသည်။
ထိုလူကား ပေါင်ကျင်းပင် ဖြစ်သည်။
ပေါင်ကျင်းသည် ဆေးဆိုင်သို့ရောက်လျှင် ပေအင်းအား...
“အစ်ကိုချင်းရီကော”
ပေအင်းက...

“အပြင်သွားတယ်၊ ခဏစောင့်ပါလား၊ ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးလာလို့လဲ”

ပေါင်ကျင်း အမောဖြေကာ...

“ကျုပ် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းရလာတယ်၊ အစ်ကိုချင်းရီကို ပြောပြမလို့”

အတွင်းခန်း၌ရှိနေသော ဟန်ကျောင်းသည် ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ချက်ချင်းပင် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး..

“ပေါင်ကျင်း မင်းဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို..ဟို”

ပေါင်ကျင်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

ဟန်ကျောင်းက သူ့အား အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွား

ကာ...

“မင်းမှာ ဘာအရေးတကြီး ပြောစရာပါလဲ”

ပေါင်ကျင်း ခေါင်းယမ်းကာ...

“မ...မပါ..ပါဘူး”

ဟန်ကျောင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

သူက ပေါင်ကျင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ..

“ဒီမှာပေါင်ကျင်း...ငါဟာ ချင်းရီရဲ့အစ်ကိုပါ၊ ဘယ်လိုလို့”

ဝှက်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောပြသင့်တယ်”

ပေါင်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လို့၊ ဝှက်ချက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့လို့

ပါ”

“ဘာသတင်းလဲ”

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်း ပိတ်ထားတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ”

ဟန်ကျောင်းက...

“ဒါပဲလား”

“ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း”

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ရွှေကျားတည်းခိုခန်းကို အာဏာသားတွေက ချိတ်ပိတ်လိုက်ပြီ”

ဟန်ကျောင်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဘာလို့ ပိတ်တာလဲ”

ပေါင်ကျင်းက...

“ရွှေကျောင်းတည်းခိုခန်းမှာ သိုင်းလောကသားအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ လူသေမှုတွေဖြစ်လို့ ပိတ်လိုက်တာ”

“ဘာကြောင့် တိုက်ရတာလဲ”

“ကန္တာရ ရတနာသိုက်ကိစ္စလို့တော့ ကြားမိပါတယ်၊ တခြား ပြောစရာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောပြတယ်လို့ အစ်ကိုချင်းရိုက် မပြောပါနဲ့”

ဟန်ကျောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ပေါင်ကျင်းသည် ဟန်ကျောင်းရှေ့မှ လျင်မြန်စွာပင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

မြို့ပြင်တစ်နေရာ...။

လုလင်တစ်ဦးနှင့် လုံမပျိုတစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ

ကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ချင်းရီနှင့်ကြူးလျှံတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်းရီက ကြူးလျှံအား အကဲခတ်ကာ...

“ကျုပ်ကို ချိန်းဆိုတာ ကိစ္စရှိလို့လား”

ကြူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

ကြူးလျှံ သက်ပြင်းအသာချကာ စကားစလိုက်၏။

“ကျွန်မ ထိုက်ယန်မြို့ကိုရောက်တာ ကြာပေမယ့် ပထမဆုံး ခင်မင်မိတ်ဆွေဟာ ရှင်ပဲရှိပါတယ်”

သူမက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မ လူသတ်တာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတ်ရတဲ့အကြောင်းကလည်း ရှိနေလို့ပါ”

ချင်းရီက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“မင်း ပြောပြပါလား၊ ကျုပ်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်”

ကြူးလျှံက...

“ကျွန်မတို့ဟာ သံကန္တာရမှာ အခြေချနေထိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေဟာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ပါ၊ တစ်နေ့ ပြည်မက တစ်စုရောက်လာပြီး စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဖေက သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မတောင် ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက်ရှင်

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ခဲ့တာပါ။ သူတို့ဟာ ဘိုးဘွားပိုင် ကန္တာရ ရတနာသိုက်ဖြစ်တဲ့ မြေပုံ ဆိတ်သားရေပြားကို လုယူသွားပါတယ်။ ရန်သူခေါင်းဆောင်ဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားလို့ မသိရပေမယ့် သူ့ရဲ့လည်ပင်းမှာ မှဲ့တစ်လုံးရှိ နေတာကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိခဲ့ပါတယ်”

ချင်းရီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“လည်ပင်းမှာ မှဲ့ရှိတဲ့လူတိုင်းဟာ ခင်ဗျားအဖေကို သတ် တဲ့လူဖြစ်စေ၊ မသတ်တဲ့လူဖြစ်စေ အကုန်သေရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ကြူးလျှံ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဖေအတွက် လက်တုန့်ပြန်ဖို့ပဲသိတယ်”

ချင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်ကလည်း သဲကန္တာရ ဆိတ်သားရေပြားကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ကြူးလျှံ အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်း...ဟုတ်လား၊ ရှင်က ဘာကြောင့်လိုက်ရှာတာလဲ”

ချင်းရီက...

“ဒီဆိတ်သားရေပြားကြောင့် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲခဲ့ ပါတယ်”

ကြူးလျှံ အလွန်စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

“ဘယ်လို ပြောင်းလဲစေခဲ့တာလဲ”

ချင်းရီက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

“ငါဟာ မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့ ခွန်လွန် ဂိုဏ်းက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး သူက ငါ့ကို ပြုစုစောင့် ရှောက်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ လူယုတ်မာတွေ မလုပ်ကြံမီ ငါ့ကို ခွန်လွန်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးပညာတွေ သင်ပေးပြီး ခွန်လွန်မှာရှိတဲ့ ဆိတ်သားရေပြား ပေါ်က မြေပုံကို အလွတ်ကျက်မှတ်စေခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကန္တာရက ဆိတ်သားရေပြားနဲ့ပူးပေါင်းမှ ရတနာသိုက်ကို ဖော်လို့ရမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း စုံစမ်းနေတာပါ”

ကြူးလျှံ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရှိနားလည်လိုက်၏။

“ဪ...ဒါဆို ရွှေကျားတည်းခိုခန်း မြေပုံသတင်းဟာ ရှင် လွှင့်လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ချင်းရီ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဒီသတင်းလွှင့်ပြီး တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေနေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအရုပ်အရင်းကြောင့် ကျုပ် ဆရာလုပ်ကြံခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာလည်း အကြီး မားဆုံးပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်လေ”

ကြူးလျှံက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေ ဟာ ရှင့်ရဲ့လက်ချက်လား”

ချင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း လောဘတက်ပြီး သေခဲ့ ကြတာပါ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခွန်လွန်ဆိတ်သားရေပြားဟာ ငါခေါင်းထဲ မှတ်ထားပြီးပြီ၊
ဒါကြောင့် ကန္တာရဆိတ်သားရေပြားကိုပဲ စုံစမ်းရတော့မယ်”

ကြူးလျှံက...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဆက်ပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့နော်”

ချင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကစပြီး စုံစမ်းကြမလဲ”

ကြူးလျှံက တစ်စုံတစ်ရာကို သတ်ရတာ...

“ကျွန်မတို့က လူသတ်သမားတွေကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်
ရှာကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျား လူတွေ ဆက်သတ်နေဦးမှာလား”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မအဖေကိုသတ်တဲ့လူ အစစ်အမှန် ဟုတ်
မဟုတ် မတိကျဘဲ လူမသတ်တော့ပါဘူး”

ကြူးလျှံ ကတိပေးလိုက်၏။

ချင်းရီသည် သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

အကြံအစည်

မိုးနဂါးရဲတိုက်၏ ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးထင်းလုံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် တစ်
ယောက်ထဲထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများကလည်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ မမှိတ်မသုန်
စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သူက ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည် မဟုတ်
ပါလား။

ရုတ်တရက် ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်
က တံခါးပေါက်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဂေဟာမှူး အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းစုံ ဖြစ်သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှမ်းပုံးက...

“သခင်ကြီး ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ အာမခံဌာနမှူးဖောင်ရွှေ ရောက်လာပါပြီ”

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရှမ်းပုံးက ပြန်ထွက်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင် လာလေသည်။

အာမခံဌာနမှူးဖောင်ရွှေ ဖြစ်လေသည်။

ဖောင်ရွှေက...

“ဂေဟာရှင်ကြီး ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတောင်းချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဂေဟာရှင်ကြီး...ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘာမှ အားနာ စရာမလိုပါဘူး၊ ပြောသာပြောပါ”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်ဆီက အဘိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ခင်ဗျားဆီမှာ အပ် ထားချင်လို့ပါ”

“ဪ”

ဖောင်ရွှေ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“စိတ်ချပါ၊ ဂေဟာရှင်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့ အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ထင်းလုံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြော လေသည်။

“ကျုပ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ထူးဆန်းတဲ့မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရခဲ့ တယ်၊ အဲသည့်မြေပုံဟာ လူတိုင်းလိုချက်မက်မောတဲ့မြေပုံ ဖြစ်နေ တာကို မကြာခင်ကမှသိခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတာ သိသွားကြ ရင် လာပြီးနှောင့်ယှက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီမှာ အပ်နှံထားချင်တာပါပဲ”

ဖောင်ရွှေ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ခုတလော ကန္တာရမြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွှေကျားတည်းခို ခန်းမှာ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ သတင်းတွေဖြစ်နေတာ ကြားမိ တယ်၊ သည်ကိစ္စနဲ့များ ပတ်သက်နေသလားဗျာ”

ထင်းလုံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ အမှန်ပါပဲ”

“ကျုပ်ဆီမှာ အပ်နှံထားမယ့်မြေပုံဆိုတာ..”

“သိုင်းလောကသားတိုင်း လိုချင်မက်မောနေကြတဲ့ ကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံပါပဲဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဖောင်ရွှေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား လေတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ထင်းလုံကို ဦးညှိတ်လိုက်လေသည်။

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဂေဟာရှင်ကြီးကို တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျုပ်က သည်မြေပုံကို လက်မခံပါရစေနဲ့ဗျာ”

“ဪ”

“ကျုပ်က သည်လောက်အန္တရာယ်ကြီးမားတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ စောင့်ရှောက်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထင်းလုံ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက လျှို့ဝှက်ထားမယ်ဆိုရင် သည်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ ကြုံတွေ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဖောင်ရွှေက...

“ဒါက..”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စိတ်ချပါတယ်၊ ငါးရက်ငါးလကျော် သွားတာနဲ့ ကျုပ်ပြန်ယူပါမယ်၊ သည်ကြားထဲမှာ သိမ်းဆည်းပေးထားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ”

ထင်းလုံက မေတ္တာရပ်ခံနေခြင်းကြောင့် ဖောင်ရွှေ မငြင်းသာတော့ပါချေ။ နောက်ဆုံး စိတ်မပါတာဖြင့် လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖောင်ရွှေက မိုးနဂါးရဲတိုက်မှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ သူနှင့်အတူ သေတ္တာလေးတစ်လုံး ပါသွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ဖောင်ရွှေ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ထင်းမေက မကျေမနပ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးက မြေပုံကို ဖောင်ရွှေလက်ထဲ အပ်လိုက်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ဟုတ်လား”

ထင်းမေက...

“ဖေဖေ..သည်မြေပုံဟာ..”

“ဒါက အတုကြီးပါ သမီးရယ်”

“အတု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

ထင်းမေ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဖေဖေက ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ ဟင်”

ထင်းလုံက...

“ဖောင်ရွှေကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်လို့ပဲကွယ့်”

“သူက..”

“သူဟာ တစ်ချိန်က ဖေဖေရဲ့လက်ထောက်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဖေဖေအကြောင်းတွေ့အားလုံး သူသိထားတယ်လေ”

“ဪ”

ထင်းမေ အံ့သြသွားရပြန်သည်။

သူမ၏ဖခင်ကြီးထင်းလုံမှာ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ချိန်က အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူဆိုးတစ်ယောက်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သူမ သိရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံသည် ခွန်လွန်တောင်မှ ကျန်းဖုံးနှင့်ပေါင်းကာ
စော်ဘွားကြူးလုံ၏ ရတနာမြေပုံကိုရအောင် ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။
သို့သော်...

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ထံမှမြေပုံကိုမူ ရရှိခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ဆရာရှောင်စုကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် ကျန်းဖုံးနှင့်စာလျှင် ရှောင်စုကို
ပိုပြီးယုံကြည်စိတ်ချလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူရရှိထားသော မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရှောင်စု အား
ပေးခဲ့လေသည်။

ရှောင်စုက သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပြီး ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်
လွန်သွားသောအခါ ရှောင်စု၊ ဟန်ကျောင်းနှင့်ချင်းရီတို့အား ခွန်လွန်
တောင်မှ ရှောင်တိမ်းသွားခိုင်းလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ရှောင်စုသည် အများ၏ အပြစ်တင်ခြင်းကို ခံရမည်ကို
လက်မခံနိုင်ဘဲ ခွန်လွန်တောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့ရာမှ လုပ်ကြံခံလိုက်ရ
လေသည်။

ရှောင်စုက ကျန်းဖုံး၏ မကောင်းသောလုပ်ရပ်ကို ရိပ်မိ
သွားသည်။

သူသိမ်းဆည်းထားသော မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်သည်။

ထိုသို့ မဖျက်ဆီးမီ ချင်းရီအား ပြသပြီးမှတ်သားထားစေခဲ့
လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ထို့ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော မြေပုံတစ်ပိုင်း၏အကြောင်း
ကို ချင်းရီတစ်ယောက်ထံသာ သိရှိထားလေတော့သည်။

ထင်းလုံသည် မြေပုံတစ်ပိုင်း ရရှိထားပြီး ကျန်မြေပုံတစ်ပိုင်း
အကြောင်း စုံစမ်းရင်း ခွန်လွန်တောင်မှ ထွက်ပြေးသွားသော ဟန်
ကျောင်းနှင့်ချင်းရီထံ၌ရှိနေနိုင်သည်ဟု သတိပြုမိခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ သတင်းစုံစမ်းရှာဖွေခဲ့သော်လည်း နှစ်ပေါင်းအ
တော်ကြာသွားသည့်တိုင်အောင် သံလွန်စ မရခဲ့ပေ။

မကြာသေးမီက ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၌ မြေပုံကိစ္စပေါ်
ပေါက်လာသည်။

ထင်းလုံက တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းရင်း ထိုက်ယန်မြို့၌ သိုင်း
လောကသား အတော်များများ ရောက်ရှိလှုပ်ရှားနေကြောင်း သိရှိခဲ့
လေသည်။

သူ့လိုပင် မြေပုံတစ်ပိုင်း လိုက်ရှာနေသူများသည် ထိုက်
ယန်မြို့ကို ပစ်မှတ်ထားကာ လှုပ်ရှားနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွက်ဆ
လိုက်မိသည်။

သူက ဖောင်ရွှေကိုခေါ်ကာ လှည့်ကွက်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပေတော့သည်။

ထင်းလုံ ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ထင်းမေလည်း နားလည်
သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ဖေဖေက အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေ မပေါ်ပေါက်ရလေ
အောင် ဖောင်ရွှေကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်တယ်၊ ဖောင်ရွှေကို တည်ကြိုက်
လုပ်ပြီး မြေပုံရထားတဲ့ ခွန်လွန်တောင်က ထွက်ပြေးလွှဲပြောင်း

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သွားသူတွေကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ဆောင်ရွက်လိုက်တာပဲပေါ့”

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သည်ကိစ္စဟာ အဆုံးသတ်သွားဖို့ ကောင်းပြီ။ ခွန်လွန်တောင်က လွတ်မြောက်သွားသူ နှစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေရှင်းရမယ့်အချိန်လည်း ရောက်ပြီလို့ ဖေဖေ ယူဆတယ်”

ထင်းမေက...

“ခွန်လွန်တောင်က လွတ်မြောက်သွားသူနှစ်ယောက်အ ကြောင်းကို ဖေဖေ စုံစမ်းသိရှိထားပြီလားဟင်”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ထင်းလုံက...

“ခုထိတော့ မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က လှုပ်ရှား နေကြပြီဆိုတော့ မကြာခင်သိရမှာပါ။ ဖောင်ရွှေက သူတို့ ဘယ် သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကိုဖော်ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထင်းမေက...

“သူတို့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မကိုလည်း ပစ်မထားရဘူးနော်”

ဟုပြောလျှင်...

“စိတ်ချ...စိတ်ချ ”

ထင်းလုံက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ ကတိတည်ပါတေ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ထင်းမေက ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ထင်းမေသည် ချင်းရီ၏ဘယဆေးဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ချင်းရီက...

“ကိစ္စရှိလို့လား”

ထင်းမေက...

“ဟုတ်တယ်၊ လူမမာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးဖို့ ရှင် လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်”

ချင်းရီက...

“လျှပ် မအားဘူး”

ထင်းမေက...

“ရှင်လိုက်ပြီး ဆေးကုမပေးဘူးဆိုရင် လူမမာသေသွားလိမ့် မယ်၊ ဒါဆို ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရာ ချင်းရီမနေနိုင်ဘဲ လိုက်သွားရလေတော့သည်။

လမ်းတွင်..

“လူမမာက ဘယ်သူဖြစ်မယ် ရှင်ထင်သလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ချင်းရီက...

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းပဲ မဟုတ်လား”

ထင်းမေက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင် မဆိုးဘူး”

ချင်းရီက...

“မင်းမှာ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ

ကျုပ်ပြောပြရမလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထင်းမေ ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

ချင်းရီကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုး

ခံစားနေရတာလဲ”

ချင်းရီက...

“ကျုပ်ကို အနိုင်ယူချင်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာပါ”

“ဘာရှင်”

“ကျုပ်က မင်းကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်ခဲ့တာကို မကျေနပ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျုပ်ကို ပြန်ပြီးအနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်တာ၊ အဲဒါ ရောဂါဝေဒနာတစ်မျိုးပေါ့”

“ရှင်...ရှင်”

“ကျုပ်က မင်းမကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး”

ထင်းမေလည်း သဘောကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

အမှန်တရား

ဟန်ကျောင်းက ချင်းရီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချင်းရီက ဆေးဝါးဖော်စပ်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ မသိချင် ယောင်ဆောင်နေခဲ့သော်လည်း ကြာကြာဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဟန်ကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ချင်းရီ...ငါမင်းအပေါ် ကောင်းခဲ့သလား”

ချင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝ

ကစပြီး ခုချိန်အထိ မိဘသဖွယ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်”

ဟန်ကျောင်းက...

“ဒါဆို မင်းဘာတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ”

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က..”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ဆရာရှောင်စုကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုခုံသလား”

“ကျွန်တော်..”

ရုတ်တရက် ချင်းရီ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ကဲ..အမှန်အတိုင်း သစ္စာဆိုစမ်းပါ”

ဟု အကြပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ချင်းရီ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်”

ဟန်ကျောင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့သိုင်းပညာကို ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ ပြော”

“ဦးလေးဆရာရှောင်စု သင်ပေးတာပါ”

“ဟေ”

“ဆရာရှောင်စုက ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားမယ့်အဖြစ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ပါတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေသင်ကြားပေးဖို့လည်း အချိန်မရတော့ အနီးကပ်ဆုံးရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ သင်ပေးခဲ့တာပါ။ ခွန်လွန်တောင်ကို ဆရာကျန်းဖုံးက သစ္စာဖောက်မယ့်အကြောင်းနဲ့ မြေပုံကိစ္စကိုဖြေရှင်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးသွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ချင်းရီက အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ငါက အဖြစ်မှန်ကိုမသိဘဲ မင်းအပေါ် အထင်လွဲနေခဲ့တာကိုး၊ ဒါဆို ရွှေကျားတည်းခိုခန်းက မြေပုံကိစ္စကိုလည်း မင်းဖန်တီးလိုက်တာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာကျန်းဖုံးနဲ့ပူးပေါင်းပြီး စော်ဘွားကြီးလုံကို လုပ်ကြံခဲ့သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

ဟန်ကျောင်းက..

“ချင်းရီ..မင်း သိပ်တော်တယ်၊ မင်းအပေါ် အထင်လွဲမိတာငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ခွန်လွန်တောင်ကို ပြန်ပြီးထူထောင်ကြတာပေါ့”

ချင်းရီသည် ဟန်ကျောင်းက သူ့အပေါ် နားလည်သွားသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ဝဲလာလေတော့သည်။

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သံသယ

နံနက်ခင်း...။

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ဖြင့် နံနက်ခင်းမှာ အလွန်
သာယာလှပနေပါတော့သည်။

မွှေးရနံ့ ဂေဟာကား တံခါးပိတ်ထားဆဲ။

သို့သော် ဂေဟာထဲ၌ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေ
လေသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ ထိန်စန်းဖြစ်လေသည်။

ထိန်စန်းက ကြူးလျှံနှင့်လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိန်စန်းက...

“အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

ဟုပြောဆိုကာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

ကြူးလျှံက လက်ခံပြီး...

“ပြောပါ။ ကျွန်မ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ထိန်စန်းက...

“ကျုပ်က ခွန်လွန်တောင်ကို ကြူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူ
တစ်ယောက်ကို စုံစမ်းဖို့ သည်မြို့ကို ရောက်လာတာပါ။ အဲသည်
လူဟာ ခွန်လွန်တောင်ရဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး သိုင်းပညာရပ်ကို တတ်
မြောက်ထားတာကြောင့် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်”

တဖန်...

ဆရာကျန်းဖုံး လုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စကိုလည်း ပြောပြလိုက်
လေသည်။

သူက မွေးရနံ့ ဂေဟာသည် လူပေါင်းစုံ ဝင်ထွက်သွားလာ
နေသောနေရာ ဖြစ်၍ ထူးခြားမှုတစ်ခုခု သတိပြုမိခြင်း ရှိမရှိ စုံစမ်း
ရန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြူးလျှံက...

“ခွန်လွန်တောင်ရဲ့ကိစ္စဟာ အတွင်းသစ္စာဖောက်နဲ့ အပြင်
လူပေါင်းပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ထိန်စန်းက...

“မင်းက သည်လိုတွေးမိတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့
များလား”

ကြူးလျှံက...

“သည်မြို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် လျှို့ဝှက်စွာ
လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါ မိုးနုကဂေဟာပိုင်ရှင်ပါပဲရှင်”

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိန်စန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မိုးနဂါးဂေဟာဟာ တစ်ချိန်က ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျုပ်လည်း ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်”

ကြူးလျှံက...

“သူ့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သိရအောင် ကျွန်မ စုံစမ်းနေတာပါ”

ထိန်စန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ့အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ရဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား အခွင့်အရေးရသည်နှင့် အလွန်နာမည်ကြီးနေသော မိုးနဂါးဂေဟာသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းရန် သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

ထိန်စန်းက မွေးရန် ဂေဟာမှ အပြန်လမ်းတွင် ထူးခြားသောသတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုက်ယန်အာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ဖောင်ရွှေထံ၌ သဲကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံရေးမှတ်ထားသော ဆိတ်သားရေ ပြားတစ်ခြမ်း လက်ခံရရှိထားသည်ဟူသည့် သတင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိန်စန်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဖောင်ရွှေ၏ အာမခံဌာနသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ဟန်ကျောင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ချင်းရီကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သည်သတင်းက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ချင်းရီက...

“အားလုံးကတော့ သည်အတိုင်းပြောနေကြတာပဲ၊ သည်မြို့မှာရောက်နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေလည်း အာမခံဌာနကို အလှအယက်သွားနေကြပြီ”

ဟန်ကျောင်းက...

“မင်းလည်း အခြေအနေသွားကြည့်ချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ချင်းရီက ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသွားကြည့်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သတိပိုမယမလွတ်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ချင်းရီသည် ဟန်ကျောင်း ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် ဖောင်ရွှေ၏ အာမခံဌာနသို့ ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖောင်ရွှေသည် သူဌေးကြီးထင်းလိုက်သူ အားမြေပုံဆိတ်သားရေပြား ပေးလိုက်ကတည်းက စိတ်ညစ်နေခဲ့လေသည်။

“ဆရာထင်းလုံ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

တစ်ချိန်ကတော့ မြေပုံဆိတ်သားရေပြားသည် အလွန်တန်ဖိုးရှိခဲ့သော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်း၌ ကျန်မြေပုံဆိတ်သားရေပြားတစ်ဝက် ဖျက်စီးသွားပြီဟု သတင်းများထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဖောင်ရွှေ စိတ်မဝင်စားတော့ပါချေ။

သူဌေးထင်းလုံသည် ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့စဉ်က ဖောင်ရွှေမှာ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံ၏ ရတနာသိုက်ကိုရလျှင် တစ်သက်မဟုတ် ဆယ်သက်စားမကုန်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမည်ဟူသော လောဘစိတ်ရှိခဲ့သည်။

စော်ဘွားကြူးလုံထံမှ မြေပုံတစ်ပိုင်းရရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း ဘာမှအကြောင်းထူးမလာသောအခါ ဖောင်ရွှေ စိတ်ဖျက်သွားခဲ့လေသည်။

ထင်းလုံက ဓားပြဂိုဏ်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သောအခါ ဓားပြတိုက်ကာ စုဆောင်းထားခဲ့သော ရွှေငွေရတနာများ ခွဲဝေပေးပြီး မြေပုံတစ်ပိုင်းကို သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဖောင်ရွှေသည် ဝေစု အတော်များများရရှိကာ အာမခံဌာနထူထောင်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျ နေနိုင်ခဲ့သဖြင့် မြေပုံကို မေ့ထားခဲ့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ယခု...

ထင်းလုံက မြေပုံကို သူ၏လက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းထားခဲ့ပြီး ထိုက်ယန်မြို့မှာ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလာမှ ငါ့လက်ထဲအပ်လိုက်တာ ဘယ်လိုသဘောလဲ”

ဖောင်ရွှေသည် ထင်းလုံနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မြေမြေချင်းခြေမြင်သူ ဖြစ်လေသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေ သူ့ဘက်ကို အာရုံရောက်မလာအောင် ငါ့ဘက် များဦးလှည့်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဖောင်ရွှေ တွေးရင်း ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“တောက် သိကြသေးတာပေါ့”

သူ၏လူယုံတော် စိန်ဝှက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

စိန်ဝှက် ရောက်လာလျှင်...

“စိန်ဝှက်...ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်လိုက်ပေတော့”

ဟု မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မှာကြားစေခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖောင်ရွှေအာမခံဌာန...။

ဖောင်ရွှေအာမခံဌာနသို့ သိုင်းလောကသားများ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်လင်းဝူနှင့်သိုင်းဆရာဖန်ကြူးတို့လည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

ဖောင်ရွှေက သိုင်းလောကသားများအား လက်ခံကြိုဆိုပြီး ရောက်လာကြသည့်အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

လင်းဝူက...

“ကန္တာရမြေပုံတစ်ပိုင်းကို လူတစ်ယောက်က သည်အာမခံဌာနမှာလာပြီး အပ်နှံသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် ကျုပ်တို့လာခဲ့တာပဲ”

လာရင်းကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဖောင်ရွှေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ...သည်သတင်းကြောင့်ကိုး၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ဆီကိုလာပြီး ကန္တာရမြေပုံတစ်ခြမ်းကို အပ်နှံသွားခဲ့ပါတယ်၊ သည်လူကို မသင်္ကာတာကြောင့် ကျုပ်က အာဏာသားခေါင်းဆောင်လီဖန်ကို အကြောင်းကြားပြီး အပ်နှံခဲ့ပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး ဟင်ခနဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အာဏာသားခေါင်းဆောင်လီဖန် ရောက်ရှိလာလေသည်။

လီဖန်က...

ဇွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

“မြေပုံလာအပ်သွားတဲ့လူဟာ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာလိုပဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးသွားတာပါ။ တကယ်တော့ မြေပုံက အတုကြီးပါ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးသိအောင် ကျုပ်ပြောလိုက်ချင်တာက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတွေဖြစ်ကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရလိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ၊ အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ရောက်ရှိလာကြသူများသည်လည်း စောဒကမတက်တော့ဘဲ အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းဖုံးသည် သူဌေးကြီးထင်းလုံရှေ့သို့
ရောက်ရှိလာပြီး လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“ဘာတွေ ထူးသလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟု ဆီး၍မေးလိုက်လေသည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“ဖောင်ရွှေက မြေပုံကို အာဏာသားခေါင်းဆောင်လိမ့်
လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟား..ဟား..ဟား”

ထင်းလုံက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ရှမ်းဖုံး အံ့သြသွား၏။

ဖောင်ရွှေ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ထင်းလုံ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်
သွားမည်ဟု ထင်မှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ထင်းလုံက ဒေါသထွက်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် ရယ်မောနေ
ခြင်းကြောင့် အံ့သြသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံ သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ဖောင်ရွှေက ကျုပ်နဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲလာတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့လက်ထဲကို မြေပုံအပ်လိုက်တာကို ဘယ်ယုံကြည်
လက်ခံပါ့မနလဲ၊ သူ့ကို ဓားစာခံလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သူရိပ်မိတာ
ပေါ့၊ အခုမြေပုံကို အာဏာသားခေါင်းဆောင်လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

မကြာခင် သူ့ရဲ့အာမခံဌာနကို ပိတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

ရှမ်းဖုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်းလုံက...

“ကျုပ် အစကတည်းက ဖောင်ရွှေကို မယုံပါဘူး၊ ခုလိုဖြစ်
လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွေ့မိပြီးသားပါ”

ရှမ်းဖုံးက...

“ဒါဖြင့် သခင်ကြီး ခုလိုလုပ်လိုက်တာ တခြားအကြောင်း
တစ်ခုခု ရှိနေလို့လား”

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်ဖြစ်စေချင်တာက ဖောင်ရွှေဆီမှာ မြေ
ပုံရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားတာနဲ့ ဘယ်သူတွေ ရောက်လာကြ
မလဲဆိုတာကိုပဲ သိချင်တာ”

ရှမ်းဖုံးက...

“ရောက်လာတဲ့လူတွေကတော့ အများကြီးပဲ”

ထင်းလုံက...

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိသလောက်ပြောပါဦး”

ရှမ်းဖုံးက...

“ရှေ့ဆုံးက ရောက်လာတာကတော့ လင်းဝူနဲ့ သိုင်းဆရာ
ဖန်ကြူးပါပဲ”

“တခြားလူတွေကော”

ရှမ်းဖုံးက မှတ်မိသလောက် ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော် ကျေနပ်ပုံ မရသေးချေ။

“ခင်ဗျား မှတ်မိတာ ဒါအကုန်ပဲလား”

ရှမ်းဖုံးက အနည်းငယ် တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“မွေးရန် ဂေဟာက သခင်မလေး ရောက်လာပါတယ်”

“ဪ”

ထင်းလုံ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းဖုံးက...

“ထူးခြားတာက ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်က ဆေးဆရာလေး

လည်း ရောက်လာပါတယ်”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဆေးဆရာက ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာလေ

သည်။

“ဒါ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

ဟု ထပ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

“ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်

ထားပါ”

ဟု ရှမ်းဖုံးအား အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဇွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

အကြောင်းသိ

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသည် ညအမှောင်ထုအောက်၌ အိပ်
မောကျနေသည့်အလား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။မျက်နှာတွင် ပဝါနက်ချည်နှောင်ထားသူ တစ်ယောက်
သည် တည်းခိုခန်းအနီးသို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပေါ့ပါးပြီး လျင်မြန်သွက်လက်လှ
ပေသည်။တခဏအတွင်းမှာပင် တည်းခိုခန်းအောက်ထပ်သို့ ရောက်
ရှိသွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘယ်သူလဲ”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ည
လူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ညလူကလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။
လက်ဝါးနှစ်ဘက် ဆုံတွေ့မိလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး တည်းခိုခန်း
ထဲမှထွက်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သူ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် နောက်
ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တာဝန်ခံကျယ်အိုးဖြစ်လေသည်။

ကျယ်အိုး အံ့ဩနေ၏။

ညလူ အသုံးပြုလိုက်သည်မှာ ခွန်လွန်တောင်မှ သိုင်းပညာ
မဟုတ်ပါလား။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ထိန်စန်း ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ညလူကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ညလူကလည်း ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

သို့သော်...

ညလူသည် ကြာရှည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ တည်းခိုခန်း
အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်ရှောင်တိမ်းသွားလေတော့သည်။

“မပြေးနဲ့”

ကျယ်အိုးကပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

“မလိုက်ပါနဲ့တော့ သွားပါစေ”

ထိန်စန်းက ဟန်တားလိုက်သဖြင့် ကျယ်အိုးလည်း မလိုက်
တော့ချေ။

ကျယ်အိုးက...

“သူ့နောက်ကို ဘာကြောင့် မလိုက်စေချင်တာလဲ”

ဟု မကျေမနပ် မေးလေသည်။

ထိန်စန်းက...

“သူဟာ ခွန်လွန်တောင်က သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထား
တယ်၊ ခွန်လွန်တောင်ကလူ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း
ဖြစ်နိုင်လို့ လွှတ်ပေးလိုက်တာပါ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကျယ်အိုးလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်နေ့...

ထိန်စန်းသည် ချင်းရီတို့ ဘယဆေးဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး
ဟန်ကျောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

“နောင်ကြီး...ညကလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟန်ကျောင်းက မငြင်းဘဲ...

“ဟုတ်တယ်၊ တည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်
သံလွန်စ တစ်ခုခုရမလားလို့ လာခဲ့တာ”

ထိန်စန်းက...

“ဒါဆို နောက်မလာဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ၊ သည်ကိစ္စ
တွေကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆက်ပြီးစုံစမ်းပါမယ်”

ဟန်ကျောင်းက...

“သည်ပြဿနာတွေဟာ တစ်ချိန်က ခွန်လွန်တောင်က
ပြဿနာတွေနဲ့ဆက်စပ်နေနိုင်တယ်နော်၊ ဒါကြောင့် ငါကော ချင်းရီပါ
စမ်းနေကြတာ”

ရုတ်တရက် ထိန်စန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ မေး
လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် ချင်းရီရဲ့ ဆရာက ဘယ်သူလဲဟင်”

ဟန်ကျောင်းသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး
မှ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာရှောင်စုပါပဲ”

ထိန်စန်း အံ့သြသွားလေသည်။

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာရှောင်စုက ချင်းရီကို သူတတ်ထားတဲ့
ပညာအားလုံး ပေးခဲ့တာ”

ထိန်စန်းက...

“မယ့်နိုင်စရာကောင်းအောင်ပါပဲလား၊ ဒါကြောင့်ချင်းရီရဲ့
သိုင်းပညာဟာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ထက်မြက်နေတာကိုး”

ထိန်စန်းသည် ချင်းရီနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
တော့သည်။

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြေးစား

မိုးနဂါးဂေဟာမှ အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းဖုံးသည် မိုးနဂါးဂေဟာ
၏လုံခြုံရေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စီမံဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။
ထို့အပြင်...

ဂေဟာရှင်သူဌေးကြီးထင်းလုံ မှာကြားထားသည့်အတိုင်း
သိုင်းသမားလေးယောက်အား ဖိတ်ကြားလိုက်လေသည်။

ထိုသိုင်းသမားလေးယောက်သည် သိုင်းလောက၌ နာမည်
ရှိကြပြီး နောက်ကွယ်၌ ကြေးစားလူသတ်သမားများအဖြစ် အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းဖုံးက ဖိတ်ကြားထားသူများ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
ထင်းလုံထံသို့ သွားရောက်အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

“သခင်ကြီးခင်ဗျာ ကျားလေးကောင် ရောက်ရှိလာပါပြီ”

ခွန်လွန်ရသောသိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ထင်းလုံက...

“ကောင်းပြီ ကျုပ်သူတို့နဲ့ တွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှမ်းဖုံးက ကျားလေးကောင်ဆိုသည့် သိုင်းသမားလေး
ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

ထင်းလုံက ရွှေပိန်းချထားသော ထိုင်ခုံကြီး၌ထိုင်ချလိုက်
ချိန်မှာပင်...

“ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

လေတိုးသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် မြေကွက်လပ်၌
လူလေးယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူလေးယောက်မှာ ကျားလေးကောင်ဆိုသော ကြေး
စားသိုင်းသမား လေးယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျားလေးကောင်က ထင်းလုံကို ဂါရဝပြုလိုက်ကြ၏။

“သခင်ကြီးထင်းလုံကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်က မင်းတို့ကို ဖိတ်လိုက်တာ ဂေဟာလုံခြုံရေးအ
တွက်ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ သိုင်းပညာအဆင့် ဘယ်လောက်ရှိတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်လက်တွေ့သိချင်တယ်”

ကျားလေးကောင်က ဦးညွှတ်လိုက်ကြပြန်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ သခင်ကြီး”

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ရဲ့သိုင်းပညာကို ရှုစားတော်မူပါ”

ထို့နောက် လေးယောက်သား သူတို့၏သိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ သိုင်းကွက်များမှာ ထူးခြားပြီး အားမာန်ပါလှပေသည်။

ထင်းလုံက အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ပြီး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုင်ရာမှထကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“တော်လောက်ပါပြီ၊ မင်းတို့ရဲ့သိုင်းပညာ ထူးခြားထက်မြက်လှပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သခင်ကြီး”

ကျားလေးကောင်က ဦးညွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထင်းလုံက ရှမ်းဖုံးကို ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး...သူတို့လေးယောက်ရဲ့ နေထိုင်ရေးကို လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးပြီး နေရာချထားပေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ရှမ်းဖုံးက ကျားလေးကောင်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ချင်းရီက ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ လေညှင်းခံနေစဉ် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိန်စန်း ဖြစ်သည်။

ထိန်စန်းက ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ချင်းရီ အံ့သြသွားလေသည်။

“ထိန်စန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ထိန်စန်းက...

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...မလုပ်နဲ့လေ”

ချင်းရီ ထိတ်လန့်ပြီး ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက...

“ရှောင်လိုက်ပါဦး”

ဟုပြောကာ လက်သီးနှစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား”

ချင်းရီက ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှု ထိရောက်ခြင်းမရှိသည့်အခါ ထိန်စန်းက ခေါ်သထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟိတ်”

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ညာသံပေးကာ ရှေ့တိုးပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင် ညာဘက်ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ချလိုက်လေသည်။

ချင်းရီသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ရှောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ခြေထောက်ကန်ချက်ကိုမူ မရှောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့်...

“ဘုန်း”

မြေပေါ်ပင်ထိုင်ကျသွားလေတော့သည်။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ထိန်စန်းအား မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိန်စန်း မဲ့ပြီးပြီလို့လိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ချင်တာလဲ၊ မင်းဟာ ခွန်လွန်တောင်ရဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး သိုင်းပညာရထားတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ”

ပြောပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ချင်းရီ ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းသွားလေသည်။

ထိန်စန်းကလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“နေပါဦးဗျာ”

ချင်းရီ ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

သို့သော် လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ချင်းရီက...

“နောင်ကြီးက ခွန်လွန်တောင်ကို ကျူးကျော်ခဲ့တဲ့လူအကြောင်းစုံစမ်းဖို့ သည်မြို့ကိုလာခဲ့တာ မဟုတ်လားဗျာ”

ထိန်စန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ချင်းရီက...

“အဲသည်လူဟာ ကျုပ်ပါပဲဗျာ”

ထိန်စန်းက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ သည်လိုလုပ်ရတာလဲ”

ချင်းရီက...

“ကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံကိစ္စ၊ ဆရာရှောင်စု လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စ၊ ဒါတွေကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

ထိန်စန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်းက သစ္စာဖောက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့သွားခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိန်စန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ကျူးကျော်သူအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ဆရာကျန်းဖိုးလွတ်လိုက်လို့ လာခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကျန်းဖိုးက ကျုပ်ထက်အရင် သည်မြို့မှာ ရောက်နေတယ်”

ချင်းရိုက နားထောင်နေ၏။

ထိန်စန်းက...

“နောက်ပြီး သူသေဆုံးမယ့်ညမှာ ကျုပ်ကို တည်းခိုခန်းမှာ မထားဘဲ အပြင်မှာနေဖို့ နှင်ထုတ်ခဲ့တယ်”

ချင်းရိုက...

“အဲသည်ညက ကျုပ်ရောက်လာပါတယ်၊ ဆရာကျန်းဖိုးကို ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့လူနှစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

ထိန်စန်းက...

“လက်စသပ်တော့ ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တာ မင်းကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထူးဆန်းတာက ဆရာကျန်းဖိုးရဲ့အလောင်း ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ချင်းရိုက မေးလိုက်သည်။

ထိန်စန်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်ပြော၏။

“ချင်းရို..မင်းနဲ့ငါ လက်တွဲပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ကြ

မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ချင်းရို ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

သူက ဆရာရှောင်စုအတွက် လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်သည်။

ထိန်စန်းက ဆရာကျန်းဖိုး၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲကာဆောင်ရွက်ကြမည်ကိုသာ ဆရာကျန်းဖိုးနှင့် ဆရာရှောင်စုတို့ သိနိုင်ကြမည်ဆိုပါလျှင်။

ထိန်စန်းနှင့်ချင်းရိုတို့က ခွန်လွန်တောင်နှင့် ရတနာသိုက်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဧည့်သည်

ကြူးလျှံ...။

မွေးရနဲ့ ဂေဟာ သခင်မလေးကြူးလျှံသည် မိုးနဂါးရဲတိုက်
ပိုင်ရှင်ထင်းလုံ၏ ဖိတ်ကြားချက်ဖြင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထင်းလုံကိုယ်တိုင် ကြူးလျှံကို ကြိုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်း
ပေးပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြုစုလေသည်။

“ကျုပ်က မိန်းကလေးရဲ့ စောင်းသံကို အင်မတန်သဘော
ကျ နှစ်ခြိုက်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဂေဟာကို အလည်လာဖို့
ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပါပဲ”

ကြူးလျှံက...

“ကျွန်မကလည်း ဂေဟာရှင်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို အလေးထား
ပြီး ခုလိုလာခဲ့တာပါရှင်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ထင်းလုံက...

“မိန်းကလေးဟာ ပြည်မက မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆမိ
တယ်”

ကြူးလျှံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်စကားကို ဂေဟာရှင်ကြီး တစ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊
ကျွန်မဟာ ပြည်မက မဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့်”

“ကောက်ကျင်းဒေသကပါရှင်”

“ဟင်”

ကောက်ကျင်းဒေသဟု ကြားလျှင် ထင်းလုံ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်သွားလေသည်။

ကြူးလျှံက...

“ဂေဟာရှင်ကြီး ဘာများဖြစ်လို့လဲရှင်”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကောက်ကျင်းဒေသက ကျုပ်ရဲ့ မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်လို့ပါ”

ကြူးလျှံက...

“ဂေဟာရှင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ရှင်”

ထင်းလုံက...

“စော်ဘွားကြူးလုံပါ”

ကြူးလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မကြားဘူးပါလား”

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မိန်းကလေး မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မကြားဖူးဘူးရှင်”

ထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ကျုပ်တို့ချင်း မတွေ့တာလည်း နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာသွားပါပြီ၊ မိန်းကလေး မသိဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးဟာပါပဲလေ”
 ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အခြားထွေရာလေးပါး စကား များပြောဆိုကြပြီးနောက် ကြူးလွှဲက ထင်းလုံကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန် သွားလေသည်။

ကြူးလွှဲ ထွက်သွားပြီးလျှင် ထင်းလုံက ရှမ်းဖုံးကိုခေါ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်နေတဲ့ အဓိက ရန်သူတစ်ယောက်ကို ကျုပ် သည်ကနေပဲ တွေ့လိုက်ရပြီ၊ ကြူးလွှဲဟာ စောသွားကြူးလုံရဲ့ သမီးပဲ၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရမယ်”

ထို့အတူ...

ကြူးလွှဲသည် မွေးရနံ့ ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် အထိန်းတပ်ကြီးအား ခေါ်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မရှာနေတဲ့ လူသတ်သမားကို တွေ့ခဲ့ပြီ”

အထိန်းတော်ကြီးက..

“ဘယ်သူများလဲ၊ သခင်လေး”

ကြူးလွှဲက..

“ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း မိုးနဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် ထင်းလုံပဲ”

“သူက”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

“ကျွန်မ သူ့ကိုသေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်စွဲတယ်၊ သူ့ရဲ့ မေးစေ့အောက် လည်ပင်းတစ်နေရာမှာ အမာရွတ်ရှိနေတယ်”
 ထင်းလုံနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။
 ထို့နောက်...
 “သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်ရမှာပဲ”
 ဟု အကြံတော်က ပြောလိုက်လေသည်။

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှို့ဝှက်လူသတ်သမား

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးဂေဟာ၌ ရောက်ရှိနေကြသော ကျားလေးကောင်
သည် ဂေဟာအနောက်ဘက် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ရှိနေကြ၏။

ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ရေကန်၊ တောင်အတု၊ ချောင်းကူးတံ
တားနှင့် ရောင်စုံပန်းပင်များ နေရာယူထားလေသည်။

ကျားလေးကောင်သည် ရေကန်အနီးရှိ တောင်အတုအနီး၌
ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်အတုရှေ့၌ ကျောက်စားပွဲထိုင်ခုံများရှိနေ၏။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလှူပယ်
ရှိနေသည်။

ကျားလေးကောင်က ထိုစားပွဲ၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စား
သောက်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

သူတို့၏နောက်ကျောဘက်၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထား
သဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများသည် မိမိတို့၏ခြံဝင်းအတွင်း၌
ပန်းဥယျာဉ်များ တည်ဆောက်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ တောတောင်
ရေမြေသဘာဝကိုတူပကာ ရေကန်၊ စမ်းချောင်း၊ တောင်ကုန်းအတု
များ ပြုလုပ်ကာ အလှဆင်တတ်ကြလေသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စားသောက်နေကြသော ကျားလေးကောင်
မှ တစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့က ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ် ထင်နေတာ၊ ခုတော့
ပန်းခြံစောင့်တွေ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်အလုပ်မျိုးဆိုရင် ငွေဘယ်လောက်
ရရ မလုပ်ပါဘူး”

“နေဦး၊ သခင်ကြီးထင်းလုံက အကြောင်းမရှိဘဲ ကျုပ်တို့ကို
ငှားရမ်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်
တို့သည်းခံပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြပြီး အရက်သောက်နေ
လိုက်ကြပြန်သည်။

ကြေးစားသိုင်းသမားများဝီဝီ တိုက်ခိုက်လှိမိတ် ပြင်းပျက်
သူများဖြစ်ရကား ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ထိုင်ကာ စောင့်ကြပ်နေရပုံမျိုးကို

သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။
ကျားလေးကောင်သည် မကျေမနပ် ပြောဆိုကာ အရက်

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြချိန်မှာပင် သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

လေးယောက်သား ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“သက်ပြင်းချသံ ကျုပ်ကြားလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အခြားတစ်ယောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ကြားလိုက်တယ်”

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

လေးယောက်စလုံး သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်ကြရလျှင် လက်နက်များဆွဲကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် အကဲခတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ကျနေခြင်းကြောင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မူ မသိရချေ။

“ဘယ်သူလဲ”

“အမှောင်ရိပ်ထဲက ထွက်ခဲ့စမ်း”

“သည်နေရာကို ကျူးကျော်ဝင်လာတာ သေချင်လို့ပဲ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ဖြစ်ရမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ငေါက်လိုက်ကြလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှလူကလည်း အမှုမထားသည့်အလား လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လခြမ်းပဲ့လေးရှိနေ၏။

လခြမ်းပဲ့လေး၏ မသဲမကွဲအလင်းရောင်ဖြင့် ထိုလူမှာ

ရသေ့ကြီးတစ်ပါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခွန်လွန်တောင်မှ ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

“ခွန်လွန်ရသေ့ပါလား”

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း”

ရသေ့ကြီးက...

“မင်းတို့ကို သတ်ပစ်ဖို့လာခဲ့တာ”

“ဘာဗျ”

“မင်းတို့ကိုသတ်ပြီး တောင်အတုအောက်က လိုက်ဝှေ့ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကပစ္စည်းကို ပြန်ယူသွားမလို့”

ကျားလေးကောင်သည် ရန်သူမိတ်ဆွေ ကွဲပြားသွားပြီး နောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့ဘဲ...

“သတ်ပစ်”

“မလွတ်စေနဲ့”

ညာသံများပေးကာ ရသေ့ကြီးထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ရသေ့ကြီးကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်အသုံးပြုကာ ပြန်

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မိုးနဂါးဂေဟာပိုင်နက်အတွင်းသို့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ နောက်ထပ် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေပါသေးသည်။

ထိုလူမှာ ချင်းရီဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီနှင့်ထိန်စန်းတို့မှာ ခွန်လွန်တောင်ကိစ္စ၌ မိုးနဂါးဂေဟာရှင်ဆင်းလုံမှာ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သံသယရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ချင်းရီသည် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးဘက်မှ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ”

ချက်ချင်းပင် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးဘက်သို့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ခ-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မြန်မြန်လာဟေ့”

အော်ပြောသံနှင့်အတူ မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ လူအချို့ ပြေးလွှားသွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုးနဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီလည်း အမှောင်ရိပ်ခိုကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် လိုက်ပါသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ တောင်အတူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းပုံး ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားများက တောင်အတူအနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်များကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေပါသည်။

တောင်အတူအနီး၌ ကျားလေးကောင် လဲကျနေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်ခံရပြီး သေဆုံးနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းပုံးက...

“တစ်ယောက်က သခင်ကြီးဆီကို သွားပြီးသတင်းပို့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အစောင့်တစ်ယောက် ချက်ချင်းပြေးလွှားသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

ဂေဟာရှင်ဆင်းလုံကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီ ပန်းရံတစ်ခုနောက်ကွယ်မှနေ၍ အကဲခတ်နေလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံသည် ကျားလေးကောင်၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

ကျားလေးကောင်မှာ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံသည် ကျားလေးကောင်၏ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးပြီး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ခွန်လွန်ရသေ့ လက်ဝါးသိုင်း”

ဟု လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းရီလည်း အံ့သြသွားသည်။

ထိုနေရာ၌ ဆက်လက်မနေသင့်တော့မှန်း သဘောပေါက်ကာ အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ချင်းရီ ထိန်စန်းနှင့်ဟန်ကျောင်းတို့ သုံးယောက်ဆုံတွေ့မိကြလေသည်။

ချင်းရီက မိုးနဂါးဂေဟာ၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက...

“ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက တိုက်ခိုက်သွားတာ ဟုတ်လား”

ချင်းရီက...

“ထင်းလုံက ရန်သူဟာ ခွန်လွန်ရသေ့လက်ဝါးကို အသုံးပြုသွားတယ်လို့ သေဆုံးနေတဲ့သူတွေရဲ့ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချခဲ့တာ”

ဟန်ကျောင်းက...

“ခွန်လွန်ရသေ့လက်ဝါးသိုင်းဟာ လူတိုင်းတတ်မြောက်နိုင်တဲ့သိုင်းပညာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ သည်ပညာကို ခွန်လွန်ဂိုဏ်းထဲမှာတောင် တတ်မြောက်တဲ့လူ အင်မတန် ရှားပါးတာပဲ မဟုတ်လား”

ချင်းရီက...

“ခွန်လွန်တောင်က တိုက်ခိုက်ပျက်ဆီးခံခဲ့ရပြီး၊ ဆရာရှောင်စုနဲ့ကျန်းဖိုးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သည်ပညာကို တတ်မြောက်ထားတဲ့လူဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ”

ထိန်စန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီလေးကို သံသယဝင်စရာမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

ချင်းရီက...

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“သည်ကိစ္စကိုလည်း ဖော်ထုတ်ရမှာပဲ၊ ခုချိန်မှာ..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ပေအင်း ရောက်လာလေသည်။
ပေအင်းက...

“စိုးနဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပလိမ့်မယ်၊ ထိုက်
ယန်မြို့မှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ သိုင်းလောကသားအားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ သတင်းကြားခဲ့တယ်”
ဟု ပြောလာလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်သို့ ထင်းမေ ရောက်ရှိလာသည်။

ချင်းရှိက...

“သခင်မလေးက ကျုပ်ကို မွေးနေ့ပွဲတက်ဖို့ လာဖိတ်တာ
လားဗျာ”

ထင်းမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူဖိတ်ဖိတ် မွေးနေ့ပွဲကို မတက်ဖို့ ကျွန်မ
လာပြောတာ”

“ဟင်”

ချင်းရှိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်းမေက...

“ဖေဖေကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေ ရှိနေတယ်၊ သည်လူတွေကို
ဖေဖေက ဖော်ထုတ်ဆုံးမဖို့ တမင်စီစဉ်ပြီး မွေးနေ့ပွဲကျင်းပခဲ့တာပဲ”

ချင်းရှိက...

“ညီမအဖေရဲ့ ရန်သူတွေက ဘယ်သူတွေများလဲ”

ထင်းမေက...

“ရှင် မသိချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဝင်မရှုပ်ဘဲ
အေးအေးဆေးဆေး နေပါရှင်”

ချင်းရှိ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာမှာကို
ကောင်းခေါင်းဆောင်လိမ့်မယ်က သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းမေ နှာခေါင်းနဲ့ လိုက်သည်။

“ဖေဖေက သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ်များ ထင်နေသလား”

ချင်းရီ သက်ပြင်းချမိသည်။

ထင်းလုံသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ရကား လီဖန်ကို ခါးပိုက်ထောင်ထဲ ထည့်ထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ထင်းလုံကား မွေးနေ့ပွဲကို အကြောင်းပြကာ သူ၏ရန်သူ များကို ချေမှုန်းရန်ကြိုးစားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံ၏ မကောင်းသော လုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်ကာ တားဆီးရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထင်းမေက တားဆီးနေသော်လည်း ချင်းရီက ထင်းလုံ၏ မွေးနေ့ပွဲကို တက်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထင်းမေက...

“ကျွန်မက လူတွေအများကြီးနဲ့ ရုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနေရတာ ကို သဘောမကျဘူး၊ ဒါကြောင့် မွေးနေ့ပွဲနေ့ကျရင် ကျွန်မလာခဲ့မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို အနောက်ရေကန်ကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်”

ချင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထင်းမေက...

“ဘာလဲ လိုက်မပို့ချင်ဘူးလား”

ချင်းရီက...

“ကျုပ် ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်မှ ထင်းမေ ကျေနပ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ချင်းရီကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ထိန်စန်းက ကြူးလျှံကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကြူးလျှံက...

“ထင်းလုံတို့ သားအဖ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထင်းမေက ချင်းရီကို သံယောဇဉ်ရှိနေတာလည်း အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

ထိန်စန်းက...

“ထင်းမေက မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်တောင် မှ ထင်းလုံရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ကြူးလျှံက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်းလုံရဲ့ အားနည်းချက်ဟာ သူ့သမီးထင်းမေပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ထိန်စန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကြူးလျှံက ထိန်စန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“သူက ကျွန်မအဖေကို သတ်ခဲ့တယ်ရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

♦ ♦ ♦

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံက ဦးညွတ်လာသော ရှမ်းဖုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ်ရဲ့သမီး ထင်းမေဟာ ဘယ်ဆေးဆရာချင်းရှိနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းဖုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေကြတာ အမှန်ပါပဲ”

ထင်းလုံက...

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ချင်းရှိနဲ့မှ သူက သွားပြီးပတ်သက်နေတာ အတော်ဆိုးတာပဲ၊ ကဲ ငါပြောမယ် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက လင်းဝူနဲ့ သိုင်းဆရာဖန်ကြူးကို သွားတွေ့လိုက်ပါ”

လင်းဝူတို့အား သွားတွေ့ကာ မည်သို့မည်ပုံဆောင်ရွက်ရမည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ပထမခြေလှမ်း

ည...။

ချင်းရှိ၊ ထိန်စန်းနှင့်ဟန်ကျောင်းတို့သည် ထင်းလုံမွေးနေ့ပွဲ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကယ်တော်မူကြပါ”

အနောက်ဘက်အဆောင်မှ ပေအင်း၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟင်”

“ပေအင်း”

ချင်းရှိတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ကြလေသည်။

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီအတွက် စားသောက်စရာ ပြင်ဆင်ပေးနေသော
ပေ့အင်းမှာ အနောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ရှိမနေတော့ပါ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပန်းကန်ကွဲများ၊ ဟင်းများ ပြန့်ကျဲနေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမအား တစ်စုံတစ်ယောက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား
ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“မြန်မြန်လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ချင်းရီတို့သုံးယောက်သား အဆောက်အဦအပြင်ဘက် ခုန်
ထွက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာ၌ ပြေးလွှားသွားသော လူရိပ်များ
ကိုတွေ့ရလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ချင်းရီတို့ အော်ငေါက်ဟန့်တားရင်း တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်
သွားကြလေသည်။

ပေ့အင်းအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြသူများလည်း
လူစုခွဲကာ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ချင်းရီတို့ အော်ငေါက်ရင်း လူခွဲကာ လိုက်သွားကြလေ
တော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ထိန်စန်းက ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွား
လေသည်။

ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် အတန်ကြာ ပြေးသွားပြီးလျှင် ရှေ့မှပြေးသွား
သူများအား မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

“တောက်”

ထိန်စန်း တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ပတ်ပန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းက ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

မေးမြန်းသံ နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ထိန်စန်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်

ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိန်စန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဆရာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရသေ့ကြီးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးမှာ ဆရာကျန်းဖိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိန်စန်းက...

“ဆ...ဆရာ”

ကျန်းဖိုးက...

“ငါက မင်းရဲ့ ဆရာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါဟာ ရွှေကျားတည်း

ခိုခန်းမှာ မိုးနဂါးရဲ့တိုက်ရှင်ထင်းလုံတို့ သားအဖလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားပြီကွ”

ထိန်စန်းက ဒူးထောက်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖိုးက...

“ထိန်စန်း...ခွန်လွန်တောင်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သလို ငါ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ ထင်းလုံပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုဆုံးမရမယ်”

ထိန်စန်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ထင်းလုံနဲ့ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း အခုချက်ချင်း သွားပေတော့”

ကျန်းဖိုးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းဖိုးသည် ထိန်စန်း၏မြင်ကွင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ချင်းရီနှင့်ဟန်ကျောင်းတို့က ပေးအင်းအား ဖမ်းဆီးသွားသူများနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

ထိန်စန်းနှင့် လူချင်းကွဲသွားကြသကဲ့သို့ သူတို့အချင်းချင်းလည်း လူချင်းကွဲသွားကြလေသည်။

ချင်းရီသည် ပြေးလွှားသွားရင်း ရှေ့တွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

ချင်းရီ ရင်ထိတ်ကာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုခြံဝင်းကြီးမှာ ထင်းလုံပိုင်ဆိုင်သော မိုးနဂါးဂေဟာ တည်ရှိသည့် ခြံဝင်းကြီး မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ မိုးနဂါးဂေဟာ၌ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂေဟာပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခြံဝင်းကြီးကို မီးရောင်များဖြင့် အလှဆင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပေးအင်းအား ဖမ်းဆီးသွားကြသူများသည် မိုးနဂါးဂေဟာမှ လူများဖြစ်နေကြသည်လော။

ချင်းရီ အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် မိုးနဂါးဂေဟာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သတိကြီးစွာထားပြီး ခြံဝင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ မိုးနဂါးဂေဟာမှလူများ ပျားပန်းခွေမျှ သွားလာကာ လူတိုင်းအလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် သဘောရှိနေသည်။

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီက ခြံဝင်းအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်သွားလေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ညင်သာပေါ့ပါးလှသဖြင့် မည်သူကမျှ သတိမထားမိခဲ့ကြပါချေ။

သို့ဖြင့်...

ချင်းရီသည် ခြံဝင်းမှဖြတ်ကျော်ကာ ဂေဟာအတွင်းသို့ပင် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဂေဟာထဲ၌လည်း မွေးနေ့စဉ်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေသူများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချင်းရီက စကြိုလမ်းထောင့်တစ်နေရာ၌ အိမ်ဖော်လုလင် တစ်ယောက်နှင့် အမှတ်တမဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမိလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

အိမ်ဖော်လုလင်မှာ ရုတ်တရက် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားလေသည်။

ချင်းရီလည်း မတတ်သာဘဲ လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

ချင်းရီက တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် အိမ်ဖော်လဲကျသွားလေသည်။

ချင်းရီက အိမ်ဖော်၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူကာ ကိုယ်ပေါ်၌ထပ်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

အိမ်ဖော်လုလင်တစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားရာ ချင်းရီ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

ချင်းရီက ဂေဟာထဲ၌ လှည့်ပတ်သွားလာရင်း ဂေဟာရှင် ထင်းလုံနေထိုင်သည့် သီးသန့်အဆောင်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ထင်းလုံက ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ရှိနေပါသည်။

သူ၏ရှေ့၌ လင်းစူ၊ သိုင်းဆရာဖန်ကြူးနှင့် သူတို့ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ပေ့အင်းတို့ ရှိနေကြလေသည်။

ထင်းလုံက ပေ့အင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက ဆေးဆရာအကြောင်း ခပြောပြမယ် မဟုတ်လား” ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

ပေ့အင်းက...

“ကျွန်မ ဘာပြောပြရမှာလဲ”

ထင်းလုံက...

“ဆေးဆရာဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ပြောပြရ

မယ်”

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူက ဆေးဆရာပဲလေ”

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ လျှို့ဝှက်သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတယ်”

ပေအင်းက...

“ရှင်သိပေမယ့် ကျွန်မ မသိဘူး”

ထင်းရိုက လက်ဝှမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

သိုင်းဆရာဖန်ကြူးက ချက်ချင်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေ
သည်။

ပေအင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ထင်းလုံက...

“ဒါဖြင့် ဆေးဆရာဟာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

ပေအင်းက...

“သူဟာ ခွန်လွန်တောင်ကပါ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ထင်းလုံ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အင်း ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်နေပြီပဲ၊ ခွန်လွန်တောင်က
ဆရာရှောင်စုရဲ့ တူသားတပည့်တစ်ယောက်ဟာ ဟန်ကျောင်းနဲ့အတူ
ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

ချင်းရိုက အခန်းအပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အခြေအနေ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထင်းလုံက ပေအင်းကို သတ်ပစ်ခိုင်းသော်လည်း သူက
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့ချေ။

ပေအင်းအား တကယ်သတ်မည်မဟုတ်ဘဲ ခြိမ်းခြောက်
ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ပေအင်းက ကြောက်ရွံ့ကာ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြော
လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ချင်းရိုကျေနပ်နေမိသည်။

သို့မှသာ ထင်းလုံအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည် မ
ဟုတ်ပါလား။

ထင်းလုံက...

“ဆေးဆရာလေးဟာ ချင်းရီပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ပေအင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ထင်းလုံက...

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျောင်းကော”

“သူလည်း ဘယ်ဆေးဆိုင်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ထင်းလုံက လင်းဂူအား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းဖုံးကို ခေါ်သွားပြီး ဘယ်ဆေး
ဆိုင်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ”

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လင်းဝူ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ချက်ချင်း ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုစ်”

ဆိပ်အပ်ကလေးတစ်ချောင်း ပစ်လွင့်လာပြီး လင်းဝူအား ထိမှန်သွားလေသည်။

“အင့်”

လင်းဝူ တစ်ချက်ညည်းတွားပြီး လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“ဟင်”

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး အံ့သြထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

လင်းဝူသည် ထင်းလိုက်ရေမှောက်မှာပင် အဆိပ်အပ်ထိမှန်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လင်းဝူအား မည်သူက လုပ်ကြံလိုက်ပါသနည်း။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းလိုက် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လင်းဝူ အသတ်ခံလိုက်ရသည်ကို သူက အဘယ်ကြောင့်ရယ်မောလိုက်ရပါသနည်း။ ချင်းရီက...

“ဒါဟာ ကြူးလျှံရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။

ထင်းလိုက်လည်း ရိပ်မိထားလေသည်။

“ကြူးလျှံ...မင်းရောက်နေပြီးမှ ဘာကြောင့် ထွက်မလာသေးတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟူး”

လူရိပ်တစ်ခုက ခန်းမဆောင်ထဲ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရောက်ရှိလာသူမှာ ကြူးလျှံ ဖြစ်လေသည်။

ကြူးလျှံက...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟုအော်ငေါက်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“၇၆...၇၆...၇၆”

အဆိပ်အပ်ကလေးများ တရစပ်ပစ်လွှင့်သွားသည်။

သိုင်းဆရာဖန်ကြူးတို့လူစု ဖရိုဖရဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြရ

လေသည်။

သို့တိုင် ဖန်ကြူး၏လူသုံးယောက် လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်သဖြင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ထင်းလို သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“စော်ဘွားကြူးလုံရဲ့ သမီးဟာ တစ်နေ့မှာထိပ်တန်းသိုင်း

ပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်မိမှာလဲ”

ကြူးလျှံက...

“ကျွန်မ အဖေ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ရှင့်ကို တစ်နေ့သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်အောင် ကျွန်မ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ ရှင်ဘယ်ပြေးမလဲ”

ထင်းလို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်ကိုမှ မပြေးဘူး၊ မင်းကို တွေ့ချင်လို့ တမင်စောင့်နေတာ”

ကြူးလျှံက...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် မပြေးရဘူး”

သူမသည် ထင်းလိုအား အဆိပ်အပ်ကလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အဆိပ်အပ်ကလေးများသည် ထင်းလိုထံသို့ ပျားပိတုန်း လိပ်ပြာကလေးများအလား တိုးဝင်သွား၏။

ထင်းလို အဆိပ်အပ်ထိမှန်ကာ သေဆုံးသွားမည် ထင်ရလေသည်။

သို့သော်...

“မင်းပညာ ဒါအကုန်ပဲလား”

ထင်းလို လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အဆိပ်အပ်ကလေးများ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဟင်”

ကြူးလျှံ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ထင်းလို ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

ကြူးလျှံက...

“ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ”

သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ခြံဆောင်ကာ ထင်းလိုထံ ခြံဝင်သွားပြီး ခြေလက်များအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်လည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

ဟန်ကျောင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

သိုင်းဆရာဖန်ကြူးတို့က ဟန်ကျောင်းက ကြူးလှံအား ကူညီနိုင်ခြင်းမရှိစေရန် ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ကြူးလှံက ထင်းလုံအား အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဟန်ကျောင်းနှင့် ဖန်ကြူးတို့လူစုကလည်း သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်နေသော်လည်း ချင်းရီက အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်ကြည့်နေဆဲ။

သူက တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေသည့်သဘော ရှိလေသည်။

ချင်းရီက မည်သူ့ကို စောင့်မျှော်နေပါသနည်း။

ထိုစဉ်...

“ရန်သူ...ရန်သူ”

အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ထင်းလုံလူများ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကာ ခန်းမဆောင်အပြင်ဘက်မှ ပိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

အခြေအနေက ပို၍ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

ကြူးလှံ၊ ဟန်ကျောင်းတို့မှာ ရန်သူများ၏ အထပ်ထပ် ပိုင်းရံထားခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ ထင်းလုံ၏ရှေ့မှောက်၌ ခူးထောက်အညံ့ခံရတော့မည့် သဘောရှိနေသည်။

သို့တိုင်...

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီက လှုပ်ရှားခြင်း မပြုသေးပါချေ။

ထိန်စန်းက မည်သည့်နေရာ၌ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။

ချင်းရီ စဉ်းစားတွေးတောနေစရာ မလိုပါချေ။

“ရပ်လိုက်”

ကျယ်လောင်သော အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ခန်းမ အပြင်ဘက်၌ ဝိုင်းရံထားသူများဖရိုဖရဲဖြစ်သွားပြီး လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုလမ်းအတိုင်း လူနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာကြလေသည်။

ထိန်စန်းက ထင်းမေကို ဓားဖြင့်ချိန်စွယ်ကာ ခေါ်ဆောင်

လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိန်စန်းက ထင်းလုံအား အကြပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်ပြီ

မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေ”

“သမီး”

ထင်းမေ၏ခေါ်သံကြောင့် ထင်းလုံ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

“ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟုလည်း ထိန်စန်းကို ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ”

ထိန်စန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ခွန်လွန်တောင်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခု လောလောဆယ် ခင်ဗျားသမီး အသက်ရှင်နေစေချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့လူတွေကို သည်နေရာက ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပါ”

“မင်း”

“ကျုပ်စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားသမီး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ထိန်စန်းက အကြပ်ကိုင်လိုက်ရာ ထင်းလုံ မတတ်သာဘဲ အလျော့ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟိတ်...အားလုံး ထွက်သွားကြစမ်း”

သိုင်းဆရာဖန်ကြူးနှင့် အိမ်တော်ထိန်းရှမ်းဖုံးတို့လူစုလည်း ချက်ချင်း ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ငါ့သမီးကို လွှတ်ပေး”

ထင်းလုံက တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။ ထိန်စန်းက...

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားဟာ စော်ဘွားကြူးလုံကို သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အပြင် ခွန်လွန်တောင်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ ကန္တာရမြေပျံတစ်ခြမ်းကို အပိုင်စီးခဲ့တယ်၊ ဒါတွေကို ခင်ဗျားဖြေရှင်းပေးရလိမ့်မယ်”

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံက...

“မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြေပုံက ငါ့လက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ဌာနထားတဲ့နေရာကနေပြီး ခွန်လွန်တောင်က လူတစ်ယောက်က ခိုးယူသွားတယ်”

ထိန်စန်း သက်ပြင်းမျှလိုက်သည်။

ထင်းလုံက သူ၏အပြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မြေပုံရယူသွားသူကို မသိနိုင်သေးချေ။

ထင်းလုံက...

“ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“သူ့ကို သတ်လိုက်”

အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ

သည်။

ထိုလူမှာ ကျန်းဖုံးရသေ့ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ကျန်းဖုံးရသေ့...။

ကျန်းဖုံးရသေ့မှာ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၌ လုပ်ကြံခံရကာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ကျန်းဖုံးရသေ့ အသက်ရှင်နေသည်ကို အားလုံး တွေ့မြင် လိုက်ကြရလေသည်။

ထင်းလုံ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မသေသေးဘူးဆိုတာ အလောင်းပျောက်သွား တယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ်ရိပ်မိလိုက်တယ်၊ လက်စသပ်တော့ ခင် ဗျားလည်း ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းပညာကို ရထားပြီးပြီကိုး”

ကျန်းဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်က ကျုပ်နဲ့ရှောင်စု နှစ်ယောက်စလုံးကို သင် ကြားပေးခဲ့တာပဲလေ၊ ကျုပ်လည်း ရသင့်သလောက်တော့ ရထား တာ မဆန်းပါဘူး”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ သေလုမြှောပါး ဒဏ်ရာရထားသည်ကိုပင် သိုင်းစွမ်းဖြင့် အချိန်တိုအတွင်း ပျောက် ကင်းစေနိုင်သည့်သဘော ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“မြေပုံတစ်ခြမ်း ခိုးယူသွားတာလည်း ခင်ဗျားပဲ မဟုတ် လား”

ကျန်းဖုံးက...

“ကျုပ်တို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ကျုပ်ပြန်ယူလိုက်တာပေါ့”

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်းလုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

ကြူးလျှံက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအဖေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းပဲ”

ထင်းလုံက...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ပစ္စည်းကို မင်းပဲဖြန့်ရသင့်တာပေါ့

လေ”

ကျန်းဖိုးရသေ့သည် ခွန်လွန်တောင်၏ သစ္စာဖောက်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

ရှောင်စုရသေ့ကို လုပ်ကြံကာ ခွန်လွန်တောင်ကို အပိုင်စီး
ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

ကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံကို အပိုင်စီးရန် ထင်းလုံနှင့်
လက်တွဲကာ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံ လုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စကွင် ကျန်းဖိုးလည်း
တာဝန်ရှိလသည်။

ကြူးလျှံ၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ကျန်းဖိုးအား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထင်းလုံက...

“ဗျဲသမီးကို လွှတ်လိုက်”

အခွင့်ကောင်းယူကာ ထိန်စန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ထင်းမေကလည်း အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို အမူမထား
ဘဲ အတင်းရုန်းထွက်ကာ ထိန်စန်းအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်...

ချင်းရီက ဟန်ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူက ထင်းလုံ ဖမ်းဆီးထားသော ပေအင်းကို ကယ်တင်
လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ပေအင်းကို ဟန်ကျောင်းလက်ထဲ အပ်ပြီး..

“သည်နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါ”

ဟု မှာကြားလိုက်လေတော့သည်။

အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ထားသော ဟန်
ကျောင်းက ပေအင်းအားခေါ်ကာ တိတ်တဆိတ် ရှောင်ထွက်သွား
လေသည်။

ချင်းရီက တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းအား ထင်းလုံနှင့်ထင်းမေတို့သားအဖ နှစ်ယောက်
ကဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

တစ်ချက်ကလေး အငိုက်မိသွားသော ထိန်စန်း အခက်ကြုံ
နေသည်။

ကြူးလျှံက ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း ကျန်းဖိုးအား

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မယုဉ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် အဆိပ်အပ်ကလေးများဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်
သော်လည်း ကျန်းဖုံးက အသာအယာ နှောင်တိမ်းကာ...

“သွားစမ်း”

လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

ကြူးလျှံ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဝုန်း”

ထိန်းစန်းလည်း ထင်းလုံတို့သွားအဖ နှစ်ယောက်အား
မယုဉ်နိုင်ဘဲ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

“ဟား..ဟား..ဟား”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ကျန်းဖုံးက ရယ်မောလိုက်သကဲ့သို့ ထင်းလုံကလည်း ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ကြပြီနော်”

ထင်းလုံက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“သည်တစ်ခါ ကျုပ်သတိထားပါမယ်”

ထင်းမေ ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဆုဆုညည်အသံတွေ ကြားလို့ သမီးထွက်လာခဲ့တာ၊ အ
မှောင်ရိပ်ထဲကနေ သူတို့တိုက်ခိုက်ပြီး သမီးကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတာ”
ထင်းလုံက...“တို့သားအဖနှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး သူတို့ကို ပြတ်ပြတ်
သားသား ဆုံးမကြတာပေါ့”သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်လျှင် အလွန်
ကြောက်မယ်ဖွယ် ကောင်းသွားသည် မဟုတ်ပါလား။ထင်းမေသည် ချစ်စရာကောင်းသူလေး ဖြစ်သော်လည်း
ထင်းလုံသွေးပါရကား ကြောက်စရာကောင်းသူလေး တစ်ယောက်
လည်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။နှစ်ယောက်သား ကျန်းဖုံးထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြလေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ ချင်းရီက ရိပ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

ထင်းမေသည် ချင်းရီကိုမြင်လျှင် အံ့သြသွား၏။

“အစ်ကို”

ချင်းရီက...

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါညီမ”

ဟုပြောကာ ထင်းလုံဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားဟာ တစ်ချိန်က လူဆိုးမားပြကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အပြင် ခွန်လွန်တောင်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်တွေကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရပါလိမ့်မယ်”

ထင်းလုံက...

“မင်းက ရှောင်စုရသေ့ရဲ့တပည့် ဘယဆေးဆရာ မဟုတ် လား၊ ငါကလည်း မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက် ဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်

ချင်းရီကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချင်းရီသည် ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် ချင်းရီက အ သာစီးရသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ယား”

ကျန်းဖုံးက ချင်းရီအား နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ ဝင် ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြူးလျှံက...

“လူယုတ်မာကြီး”

အဆိပ်အပ်ကလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လျှင် ကျန်းဖုံး၏ နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ကျန်းဖုံး လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိန်စန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမတတ် သာတော့ချေ။

ကျန်းဖုံး လဲကျသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“အား”

ထင်းလုံလည်း လဲကျသွားလေတော့သည်။

အာဇာနည်သားခေါင်းဆောင်လီဖန်က အခြေအနေ အရပ်ရပ် ကိုထိန်းသိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးနှင့်ထင်းလုံ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ထိုက်ယန်မြို့ မှာ ပြန်လည်အေးချမ်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ကြူးလျှံက ကောက်ကျင်းနယ်သို့ ပြန်သွားသည်။

ထိန်စန်းကလည်း ခွန်လွန်တောင်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ပြန်သွားလေသည်။

ဟန်ကျောင်းက သိုင်းလောကကို စိတ်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ယန်မြို့၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေ သည်။

ပေအင်းကလည်း ဟန်ကျောင်းနှင့်ပင် တစ်သက်လုံး နေ ထိုင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ချင်းရီက ထိန်စန်းနှင့်အတူ ခွန်လွန်တောင်သို့ လိုက်ပါသွား
လေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း ပြန်လည်ထူထောင်ရေး၌ ထိန်စန်းနှင့်အတူ
လက်တွဲဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်...

သူက သိုင်းလောက၌ မနေဘဲ ထိုက်ယန်သို့ပြန်လာကာ
ဟန်ကျောင်းတို့နှင့်အတူ ဘယဆေးဆိုင်လေး၌ အသက်ထက်ဆုံး
နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

ချင်းရီက ဘယ်ရပ်ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်းမသိနိုင်သော
ထင်းမေကို တစ်သက်လုံး သတိရနေလိုမည် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးပါပြီ။

